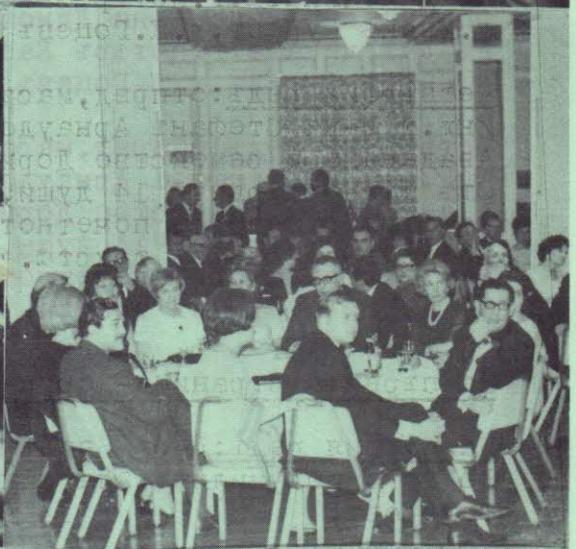

B.N.F.

BULGARIAN NATIONAL FRONT 1948-1968

Published by the Bulgarian National Front
New York, March-April, 1968
TENTH ANNIVERSARY CONGRESS
March 2nd and 3rd, 1968
CELEBRATION TWENTY YEARS B.N.F.

На първата страница-корицата даваме няколко снимки от тържеството.

На първия ред: Д-ръ Иванъ Дочевъ говори при раздаването на орденитѣ. До него получилитѣ Златния Орденъ Д-ръ Георги Паприковъ и Д-ръ Ангелъ Тодоровъ.

Втория ред: Снимки отъ многобройната публика. Личатъ известнитѣ български емигранти: Проф. Д-ръ Кръстю Кръстевъ, оперния артистъ Банчо Банчевски, Полковникъ и Д-ръ Сидови, семейство Методи Балко, семейство Стефанъ Стефанови, Д-ръ Трунеска, Полковникъ и г-жа Райчеви, Инж. Вълговъ, Архитектъ и г-жа Георги Василеви, и пр.

Въ дѣсно: Д-ръ Георги Паприковъ чете поздравленията получени до Конгреса. Маса съ делегации отъ чуждитѣ братски намъ народи. Въ далечината личатъ Капитанъ Руси Славейковъ, Полковникъ Иванъ Гологановъ.

Третия ред: Украинската народна танцова група и частъ отъ публиката между които личатъ: Инж. и г-жа Петъръ Попови, Инж. и г-жа Кирилъ Енчеви, оперната пѣвица Жени Данови, г. Атанасъ Замфировъ, г. Анджело Георгиевъ, въ далечината: г. Петъръ Баевъ, семейство Гичеви, семейство Апостолови, г. Иванъ Буревъ, г. Ж. Гоцевъ е много други.

Четвъртия ред: Отпрѣд, масата съ делегацията на хърватитѣ, задъ нея: Инж. и г-жа Стефанъ Арнаудови, семейство Иванъ Мандеви, семейство Авадесянъ и семейство Дориянъ, г. Георги Теневъ, г. Алекси Василевъ и др. Отъ дѣсно: първитѣ 14 души, дългогодишни членове на Б.Н.Ф. наградени на тържеството съ почетното отличие-орденъ. Имената имъ се даватъ на друго мѣсто въ текста.

На първата страница-корицата даваме няколко снимки отъ тържеството.

На първия ред: Д-ръ Иванъ Дочевъ говори при раздаването на орденитѣ. До него получилитѣ Златния Орденъ Д-ръ Георги Паприковъ и Д-ръ Ангелъ Тодоровъ.

Втория ред: Снимки отъ многобройната публика. Личатъ известнитѣ български емигранти: Проф. Д-ръ Кръстю Кръстевъ, оперния артистъ Банчо Банчевски, Полковникъ и Д-ръ Сидови, семейство Методи Балко, семейство Стефанъ Стефанови, Д-ръ Трунеска, Полковникъ и г-жа Райчеви, Инж. Вълговъ, Архитектъ и г-жа Георги Василеви, и пр.

Въ дѣсно: Д-ръ Георги Паприковъ чете поздравленията получени до Конгреса. Маса съ делегации отъ чуждитѣ братски намъ народи. Въ далечината личатъ Капитанъ Руси Славейковъ, Полковникъ Иванъ Гологановъ.

Третия ред: Украинската народна танцова група и частъ отъ публиката между които личатъ: Инж. и г-жа Петъръ Попови, Инж. и г-жа Кирилъ Енчеви, оперната пѣвица Жени Данови, г. Атанасъ Замфировъ, г. Анджело Георгиевъ, въ далечината: г. Петъръ Баевъ, семейство Гичеви, семейство Апостолови.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪВЕТЪ НА
 БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
 P.O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 17, брой 2.

Книжка петдесетъ и първа.

Мартъ 1968.

ДЕСЕТИЯТЪ ЮБИЛЕЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ
СЕ СЪСТОЯ НА 2 И 3 МАРТЪ 1968 год. въ НЮ ЙОРКЪ.

ТЪРЖЕСТВЕНО ЧЕСТВУВАНЕ ДВАДЕСЕТЪ ГОДИШНИНАТА
ОТЪ ОСНОВАВАНЕ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА.

ВЗЕТИТЕ РЕЗОЛЮЦИИ.

УЧРЕДИ СЕ ПОЧЕТНО ОТЛИЧИЕ - ОРДЕНЪ ЗА ЗАСЛУГА -
ЗА УЧАСТИЕ И ПОДПОМАГАНЕ БОРБАТА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ.

БЪЛГАРСКИЯТЪ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ чествува Двадесетъ Годишнината отъ основаването на Организацията на своя Десети Юбилеенъ Конгресъ, състоялъ се на 2 и 3 мартъ 1968 година въ Ню Йоркъ, Съединенитѣ Шати въ първокласния хотелъ Шератонъ-Атлантикъ.

Делегати и гости на Конгреса пристигнаха отъ почти всички по-голъми градове на Съединенитѣ Шати и Канада, а клоноветѣ въ Европа, Австралия, Африка и Азия се представиха по пълномощни.

Първото заседание на Конгреса се откри на 2 мартъ, 2 часа сл. обѣдъ въ Форумъ Румъ въ хотелъ Шератонъ-Атлантикъ отъ председателя на Б.Н.Ф. Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Следъ като се констатира кворумъ, който има законно право да решава, избра се Конгресно бюро въ съставъ: председателъ Д-ръ Георги Паприковъ и секретаръ Колю Кондовъ. Бѣха избрани също: комисия по резолюциитѣ г.г. Никола Стояновъ и Георги Петровъ и комисия по наминациитѣ г.г. Миро Герговъ и Тодоръ Тодоровъ.

Преди почване работата на дневниятъ редъ на Конгреса, председателя на заседанието Д-ръ Паприковъ покани всички присѣтствуващи да станатъ на крака и въ едноминутно мълчание да почетатъ паметта на починалитѣ презъ изтеклата година наши съмишленици и близки: г. Христо Статевъ, отецъ Йосифъ Гаговъ и малката Мариика, дъщеря на нашиятъ подпредседателъ Инж. Ангелъ Гъндерски, загинала при автомобилна катастрофа. Съ нѣколко прочувствени думи и съ ставане на крака всички почетоха свѣтлата паметъ на нашитѣ покойници.

Пристъпи се къмъ дневния редъ, който бѣ приетъ отъ присѣтствуващитѣ. Като първа точка се предвиди докладъ за дейността на Ц.У.С. при Б.Н.Ф.

За дейността на Централния Управителен Съвет за периода от миналия Конгрес до сегашния даде отчет председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Въ своя доклад между другото той изтъкна, че най-главнитѣ усилия на Ц.У.С. през изтеклия периодъ сѫ били насочени къмъ създаване връзки и осигуряване тѣсно сътрудничество съ организациитѣ на другитѣ националности отъ странитѣ задъ "Желѣзната Завеса". Резултатътъ отъ тази дейностъ е отличенъ: днесъ Б.Н.Ф. наистина има приятели всѣдѣ всички тѣзи организации и работи заедно съ тѣхъ съ по-голъми резултати за общата освободителна кауза. По нататъкъ дейността е била насочена къмъ създаване връзки съ отговорни лица и срѣди отъ американска страна. И тази дейностъ се увѣнча съ успѣхъ: Българскиятъ Националенъ Фронтъ, може да бѣде гордъ, че има приятели между американскитѣ официални срѣди, сенатори и народни представители, военни и духовни лица и много още видни американци съ влияние всрѣдъ обществото.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ никога не се е двуомилъ да не използва своитѣ връзки, за да повдига и изнася правилно въпроса за освобождението на България отъ комунистическото робство. Множество сенатори и народни представители при случаи винаги сѫ подкрепяли каузата за свободата на българитѣ и сѫ изнасяли този въпросъ често въ Американския Парламентъ.

Следвайки неотклонно антикомунистическата линия на нашата Организация ние взехме най-дейно участие въ масовитѣ демонстрации въ подкрепа на нашитѣ бойци въ Виетнамъ. Паметна ще остане миналогодишната демонстрация въ Ню Йоркъ въ която взеха участие надъ 400,000 души, американски патриоти и начело на която демонстрация бѣха членоветѣ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ, чиито председател е Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Тази братска намъ организация само въ Съединенитѣ Шати наброява надъ 200,000 души, повечето - новодошли емигранти отъ поробѣнитѣ отъ комуниститѣ страни въ Европа и Азия.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ има клонове въ цѣлия свѣтъ гдето има български емигранти: освенъ въ Американския континентъ, има клонове въ почти всички свободни държави въ Европа, въ Австралия, Нова Зеландия, Африка и въ нѣкои държави въ Азия. Всички тѣзи наши клонове сѫ въ най-редовна връзка съ Централата въ Ню Йоркъ, получаватъ инструкциитѣ, окръжнитѣ и списанията отъ постоянния адресъ на Централния Управителенъ Съветъ на Организацията. За подържане на тѣзи връзки се изисква, разбира се, огромни усилия и трудъ, като всичко това е поставено на доброволни начала отъ нашитѣ функционери въ Централата. Стотицитѣ и стотици организационни и публични събрания, които се устрояватъ отъ нашитѣ клонове по цѣлия свѣтъ допринасятъ сѫщо много за сплотяването на националната българска емиграция, а сѫщо така и за привличане на нови членове, специално отъ новодошитѣ наши братя отъ Стария Край.

Финансово нашата Организация сѫщо се стабилизира, благодарни на пожертвувателността на нашитѣ членове и приятели. Бюджета на Българския Националенъ Фронтъ никога не е билъ така високъ и днесъ въ касата на касиера се намира една значителна сума, съ която ще се осигурятъ нѣкои нови мероприятия за следующата бюджетна година. Ние се надѣваме и сме сигурни, че както до сега така и занаяпредъ нашитѣ членове отново ще се отзоватъ на позива за финансово стабилизиране на Организацията и щедро ще прашатъ своитѣ дарения до мѣстнитѣ или централитѣ касиери. Съ това Българскиятъ Националенъ Фронтъ ще запази и за въ бъдеще едно отъ най-ценното свое качество - независимостта си! Затова нашата Организация е и начело на всички български емигрантски здружения, понеже кове сама своята си сѣдба!

Председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ изказа своята благодарностъ на всички функционери и членове на Българския Националенъ Фронтъ, които съ своята дейностъ още повече стабилизираха Организацията. Съ тази дейностъ всички ние се гордеемъ! Доклада на председателя Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ изпратенъ съ всеобщи одобрения и аплодисменти отъ всички делегати..

За списанието БОРБА докладва редактора му Д-ръ Георги Паприковъ, който между другото каза:

"Въ днешния ден ние празнуваме не само Двадесетъ годишнината на нашата Организация, но и единъ скромень юбилей на нашия боень органъ БОРБА, чиято 50-та книжка бѣ издадена преди нѣколко месеца.

БОРБА бѣ основана преди 17 години отъ нашия председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който му бѣ и първия редакторъ. Отначало списанието излизаше въ скромень тиражъ, само за да задоволи нуждитѣ на нашата емиграция въ този континентъ. Постепенно, благодарение сътрудничеството на много наши членове, БОРБА достигна висотата на единъ редовень емигрантски тримесечникъ, разпространяванъ днесъ по цѣлия свѣтъ въ нѣколко хиляди екземпляра. Въ него пишатъ днесъ най-виднитѣ представители на българската общественность въ чужбина: духовни лица отъ всички деноминации, наши и чужди журналисти, общественици и историци, военни лица и хора съ професорски и докторски титли. Не рѣдко БОРБА дава и трогателно наивнитѣ изявления или животоописания излѣзли подъ перото на нѣкой нашъ маадъ емигрантъ. Даватъ се сведения отъ живота на поробената ни Родина, било ,като дописки отъ тамъ, било отъ току що напуснали я нашенци. Пишатъ се статии за далечното и близко българско минали съ цель да се поддържа гордиятъ български духъ между емиграцията, а и да се научно обоснове истината по българскитѣ проблеми.

Особено внимание се обръща на борбата ни противъ комуниститѣ и на тѣхната лже-пропаганда. Често се обнародватъ списъци на избититѣ наши братя и сестри въ България, чиито число надминава 100,000, но сяко и имената на тѣхнитѣ убици! Заклеймяватъ се беззаконията, безчинствата и грабежитѣ на комуниститѣ и на тѣхнитѣ господари отъ Съветския Съюзъ. Съ най-голѣма загриженостъ се следи чуждата пропаганда, най-вече гръцка и сръбска, достигнала грамадни размѣри, особено въ Съединенитѣ Шати, насочена противъ българщината въ поробенитѣ наши земи Македония, Тракия и Моравско. Стараемъ се, съ скромнитѣ си сили да се противопоставяме на тази лавина отъ лжи подлости, която застрашава да заличи народността ни въ тѣзи български краища.

За голѣма наша радостъ успѣхме да спечелимъ братското сътрудничество на много емигрантски български и чужди списания и вестници, съ които размѣняме мисли, дописки и статии, на първо мѣсто: ЛЖЧЪ, БЪЛГАРСКИ ВОЙНЪ, БАЛКАНИЯ, МЛАДА БЪЛГАРИЯ, А. В. Н. КОРЕСПОНДЕНЦЪ, ЕВРОПЕЙСКИ НОВИНИ и други. Най-сърдечно благодаримъ на тѣхнитѣ редактори, като смѣтаме, че този е правелия пътъ за едно по-нататѣшно сближение въ името на общата ни борба. Накрая въ БОРБА се даватъ съобщения отъ живота на нашата Организация, както и други прояви на нашата емиграция. Списанието обикновенно завършва съ една хумористична страница, едно народно творчество, единственното може би оръжие днесъ съ което народа въ България се бори противъ потисницитѣ си.

БОРБА се разпространява по цѣлия свѣтъ гдето има българи емигранти-по всичкитѣ петъ континента! Имаме абсолютни достовѣрни сведения, че по специални канали БОРБА се получава и чете и въ България! Нашиятъ боень органъ се издържа изключително отъ пожертвувателността на нашитѣ членове, не получава субсидии или помощи отъ никого и затова може да се похвали съ своята независимостъ и обективностъ!

Като благодаря въ името на борбата на всички наши братя въ изгнание, които подържатъ нашия боень органъ било като сътрудници, било като спомоществуватели било като технически помощници, азъ се надѣвамъ, че голѣмата частъ отъ втората петдесетина скоро ще почнемъ да е издаваме въ нашето свободно Отечество". Така завърши доклада си редактора на БОРБА Д-ръ Георги Паприковъ, който бѣ приетъ съ общо удобрение на делегатитѣ.

Касиера на Организацията г.Иванъ Гълбовъ даде докладъ за финансовото състояние на касата.Той изтъкна,че наистина презъ изтеклия периодъ отъ миналия Конгресъ организационнитѣ финансии сж вече стабилизирани.Бюджета се разгледа перо по перо,като се даде отчетъ какви и колко приходи сж получени отъ членски вноски,отъ активността на клоноветѣ,отъ дарения и пр. Като се даде отчетъ и за разходитѣ,обяви се наличната сума днесъ въ касата, която за общо очудване бѣ за на иятъ масштабъ значителна.

Всички изказаха благодарностъ на съюзния касиеръ г.Иванъ Гълбовъ, загдето не само е успѣлъ да стабилизира бюджета,но е съумѣлъ да стимулира клоноветѣ на Б.Н.Ф.да изпратятъ навреме и по-щедро своитѣ вноски.

Председателя на Контролната Комисия г.Цоню Градинаровъ докладва за направената ревизия на касиера.Той изтъкна,че книгата на касиера сж водени най редовно,че всички разходи сж подкрепени съ оправдателни документи за което Контролната Комисия изказва благодарностъ къмъ касиера и моли той да бжде освободенъ отъ морална и жателиялна отговорностъ.

Следъ направенитѣ доклади станаха разисквания,въ които взеха участие Д-ръ Ангелъ Тодоровъ,Полковникъ Иванъ Гологановъ,Колю Кондовъ,Тодоръ Тодоровъ,Миро Герговъ,Полковникъ Райчо Райчевъ,Никола Стояновъ,Георги Петровъ и други.Направеното предложение,дакладитѣ да бждатъ приети и целия Централенъ Управителенъ Съветъ да бжде освободенъ отъ морална и материярна отговорностъ,се прие съ пълно болшинство.

Постави се на разисквание въпроса за учредяването на едно ПОЧЕТНО ОТЛИЧИЕ -ОРДЕНЪ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ по случай Двадесетъ годишнината отъ основаването на Организацията.Този Орденъ ще бжде даряванъ на наши дългогодишни членове за активна национална дейностъ,а сжмо така ще се награждаватъ българи и чужденци за заслуги къмъ освободителното дѣло,радатели на българщината или щедри дарители въ борбата ни за свобода.Докладва се изработения за целта УСТАВЪ,като проекта първо се прие на първо четене,а после се разгледа параграфъ по параграфъ.Въ разискванията взеха участие: Д-ръ Иванъ Дочевъ,Д-ръ Георги Паприковъ,Полковницитѣ Гологановъ и Райчевъ,Георги Петровъ,Колю Кондовъ,Миро Герговъ и други.Следъ приключване на разискванията Конгресъ прие единодушно Устава съ направенитѣ корекции.

Следъ приемане на Устава на Почетниятъ Орденъ,се пристъпи къмъ избране на Канцлерство,което ще извършва награждаванията по силата на този Уставъ и по предложение на членове на Организацията.При пълно единодушие бѣха избрани:

За Председателъ - Д-ръ Иванъ Дочевъ
Канцлеръ - Д-ръ Георги Паприковъ
Секретаръ -Полковникъ Иванъ Гологановъ
Подгласници - г.г.Полковникъ Райчо Райчевъ и Цоню Градинаровъ.

Направи се предложение отъ делегатитѣ,на това заседание,като първи членъ на Ордена да бжде награденъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ,който отъ своя страна ще извърши декорирането на останалитѣ членове удостоени съ Отличието.Предложението се прие съ абсолютно болшинство и Канцлера на Ордена заедно съ Секретаря тържествено поднесе Златния Орденъ на нашиятъ старъ и заслужилъ другаръ въ борбата.Д-ръ Паприковъ изтъкна притази тържествена обстановка причинитѣ защо Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ получава това ной-големо отличие на Б.Н.Ф.: като съоснователъ на Организацията,20 годишно непрекъснато и най-активно членство,основателъ и пръвъ редакторъ на БОРБА и много други национални списания и вестници и дългогодишенъ председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.Д-ръ Иванъ Дочевъ изказа сърдечна благодарностъ трогнатъ отъ искренитѣ сърадания на своитѣ най-близки другари въ борбата.

У С Т А В Ъ

на

ПОЧЕТНОТО ОТЛИЧИЕ - ОРДЕНЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

Членъ 1. Българскиятъ Националенъ Фронтъ учредява почетно отличие-орденъ по случай 20 години отъ основаването на Организацията и воденото борбата срещу комунизма за освобождението на България, съ названиемо: **БОРЕА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ.**

Членъ 2. Почетното отличие-орденъ се дарява отъ Ц.У.С. на Б.Н.Ф. чрезъ Канцлерството на Отличието на българи и на чужденци за заслуги къмъ освободителната борба. Тѣзи заслуги могатъ да бъдатъ: военни, политически, културни и финансови. Членоветъ на Б.Н.Ф. се награждаватъ и за активна и дългогодишна дейность-5, 10 и 20 години.

Членъ 3. Почетното отличие-орденъ представлява кръгълъ медальонъ, 32 м.м. въ диаметръ, изобразяващъ на лицевата страна Българския Държавенъ Гербъ-коронованъ лъвъ на короновано поле заобиколено съ дабови листа и съ околоръстенъ надписъ: **БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ 1948-1968.** На обратната страна две кръстосани Манлихерови пушки съ единъ горещъ факелъ, като отгоре по сръдата е римската цифра XX и околоръстъ надписа: **БОРЕА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ.** Орденитъ съ закачени на три цвѣтна лента широка 36 м.м. съ цвѣтове: отвънъ бѣлъ 5 м.м., следъ това зеленъ 5 м.м и по сръдата червенъ 16 м.м.. Лентата е препъхната презъ една халка и е двойна дълга 5 см. Отзадъ на лентата има игла за закачане.

Членъ 4. Почетното отличие-орденъ има три степени: първа-златенъ, втора-сребъренъ и трета-бронзовъ. Съ разнитъ степени се награждаватъ лицата споредъ заслугитъ имъ къмъ освободителната борба споредъ решенията на Б.Н.Ф.

Членъ 5. Всѣко наградено съ почетното отличие-орденъ лице получава **ДИПЛОМА** който удостоверява награждаването му. Въ диплома се посочва името на наградения, заслугитъ му, степенята на наградата, номера и датата на отличието. Дипломата е скрепена съ подписитъ на Председателя, Канцлера и Секретаря на Канцлерството.

Членъ 6. Канцлера на ордена обявява имената на награденитъ, предава или изпраща орденитъ, дипломитъ и устава на удостоенитъ съ тѣхъ.

Членъ 7. Отличието може да се носи съ всички български и чуждестранни ордени и медали на лѣвия реверъ на дрехата постаршинство. Това може да стане също въ тържествени случаи. Отличието-орденъ не е наследствено. При получаване на по-висока степенъ, старото отличие се запазва и може да се носи съ по-високото. При смъртъ отличието-орденъ остава на наследницитъ само като споменъ. При позорно криминално или национални престъпление по решение на Канцлерството отличието-орденъ може да се отнеме безвъзвратно.

Членъ 8. По решение на Конгреса на Българския Националенъ Фронтъ, състоялъ се на 2 и 3 мартъ 1968 година въ Ню Йоркъ се избира Канцлерство на отличието-орденъ съ мандатъ отъ 5 години въ съставъ: Председателъ, Канцлеръ и Секретаръ, а също и двама подгласници. Последнитъ замѣстватъ оня членъ отъ Канцлерството, който освободи мѣстото си, като подгласника взима винаги секретарскиятъ постъ.

Членъ 9. Награждаването става по решение и съ пълното единодушие на членоветъ на Канцлерството, като се съставя за това писменъ протоколъ, който се съхранява въ нарочна за целта архива.

Членъ 10. Този Уставъ е приетъ на Десетия Юбилеенъ Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ, състоялъ се на 2 и 3 мартъ 1968 година въ Ню Йоркъ, влиза въ сила веднага и може да бъде промѣненъ само по решение на редовенъ Конгресъ на Българския Националенъ Фронтъ, но не по-рано отъ 5 години.

[Faint, illegible header text]

[Extremely faint and illegible body text, possibly containing a list or report]

Т Ъ Р Ж Е С Т В Е Н О Ч Е С Т В У В А Н Е

Д Е Н Ъ Т Ъ Н А О С В О Б О Ж Д Е Н И Е Т О Н А Б Ъ Л Г А Р И Я И

Д В А Д Е С Е Т А Т А Г О Д И Ш Н И Н А О Т Ъ О С Н О В А В А Н Е Т О Н А Б . Н . Ф .

На 2 мартъ 1968 година въ 8 часа вечерята започна тържественото отпразднуване на двата голѣми празници за българскитѣ емигранти: 3 мартъ, Освобождението на България от 500 годишното отоманско иго и 20 години отъ основаването на Българския Националенъ Фронтъ. Тържеството бѣ проведено въ разкошната зала Колониялъ Румъ въ Шератонъ Атлантикъ хотелъ въ Ню Йоркъ.

Залата бѣ тържествено декорирана. Националнитѣ знамена на Съединенитѣ Шати и на България бѣха поставени на сцената, а помежду имъ грамаденъ надписъ "БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ 1948-1968".

Още преди определеното време започнаха да идватъ гоститѣ. Специални комисии отъ наши членове ги посрещаха и отвеждаха на определеното имъ мѣсто. Оркестъра на Раковски, единъ отъ най-реномиранитѣ въ Ню Йоркъ свиреше забавна музика по това време. Започнаха да пристигатъ идегациитѣ отъ братскитѣ намъ народи. Казаки и кавказци, естонци и украинци, унгарци и хървати пристигаха съ чудеснитѣ си национални носии и униформи. Пристигнаха делегации отъ 22 различни национални организации, представени отъ първитѣ имъ водители.

Българската емиграция се стече масово. Идваха не само наши членове, но наши сънародници отъ всички почти български организации отъ Ню Йоркъ и отъ неговитѣ околности. Скоро залата се указа тѣсна да побере всички идващи. Макаръ, че бѣ предвидено мѣсто на маситѣ за 500 души, трѣбваше да се слагатъ допълнително нови масии столове. Мнозина отъ по-младитѣ наши емигранти стояха прави. Мѣстата предъ бароветѣ също бѣха препълнени. Къмъ 9 часа вечерята имаше надъ 600 души въ залата.

До сега никоя българска емигрантска организация не е устройвала така масово посетено и така импозантно проведено тържество. Съ това се доказа за сетенъ път, че националната българска емиграция е обединена подъ знамето на Българския Националенъ Фронтъ.

Въ 9 часа вечерята стана тържественото откриване на празненството отъ ръководителя г. Никола Стояновъ, който следъ като каза подходяще слово покани естонската професорка по музика г-ца Фредерика Танеръ да изсвири на пианото Националнитѣ химни. Всички станали на крака обърнати къмъ американското знаме изслушаха националния химнъ на Съединенитѣ Шати. Шомъ, обаче, се чува звуцитѣ на "Шуми Марица" залата гръмна отъ п'ещи стотици гласове.

Ръководителя г. Никола Стояновъ покани представителитѣ на чуждитѣ организации за поднесатъ своитѣ поздравления, като се даде думата само на нѣколко отъ тѣхъ, по липса на достатъчно време. Другитѣ делегации бѣха представени на публиката, която ги посрещаше съ бурни аплодисменти.

Съ присъствието си делегациитѣ на братскитѣ намъ народи искаха още веднъжъ да засвидетелствуватъ своигѣ симпатии къмъ българския народъ, къмъ неговата борба за освобождение и къмъ нашата организация.

Бъха поднесени поздравления съ кратко слово отъ:

г. Чарлсъ Андреански - главенъ секретаръ на органѣзацията на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ.

Д-ръ Валтеръ Душникъ - Украинския Конгресъ.

г. Т. П. Дженкинсъ - Американската Младежка Християнска Организация.

Проф. Д-ръ Кръстю Кръстевъ - отъ името на българскитѣ емигранти.

Следъ краткитѣ поздравления, които бѣха изпратени съ възторжени ржноплескания, ржководителя г. Никола Стояновъ, представи чуждитѣ делегации и тѣхнитѣ представители, както следва:

г. Михайлъ Спонтакъ - Украинския Освободителенъ Фронтъ.

г. Миро Галъ - председателъ на Хърватската Освободителна Организация.

г. Ерно Хока - Унгарскитѣ Борци за Свобода.

г. Едвалдъ Дерикъ - председателъ на Естонскитѣ Ветерани.

Полковникъ Никола Назаренко - председателъ на Казашката Организация.

г. В. Андерманисъ - председателъ на Литванския Сюзъ.

г. Корнелиусъ Василикъ - председателъ на Украинската Младежъ.

г-жа Р. Девенпортъ - представителка на Републиканската партия.

Подполковникъ Асланъ Бегъ - председателъ на Норткавказката организация

г. Анатолъ Носичъ - председателъ на Хърватската Гвардия на Свободота.

г. Владимиръ Глазговъ - председателъ на Антикомунистическия Интернацион.

г. Тома Зайбертъ - секретаръ на Германската Федерация.

Полковникъ Алески Чанкелисъ - председателъ на Георгииската Федерация.

Д-ръ Фаутъ Мофтия - председателъ на Албанския Националенъ Сюзъ.

г. Методи Балко - представителъ на Словашкиятъ Националенъ Сюзъ.

г. Елмаръ Липинтъ - представителъ на Естонската А. Б. Н. Дивизия.

г. Анатолъ Пlosкачевски - председателъ на Бѣлоруския Конгресъ.

Д-ръ Александъръ Соколишинъ - представителъ на Украинския Конгресъ.

г. А. Гонзалесъ - представителъ на Бразилската емиграция, кметъ на Бразили

г-ць Семития Хайлеръ - представителка на Приятелитѣ на Тибетъ.

г. Едварсъ Демси - секретаръ на Американската Християнска Младежъ.

г-ца Тара Данюбъ - представителка на Комитета на бойцитѣ въ Виетнамъ.

Следъ представяне на официалитѣ представители на разнитѣ организации, ръководителя г. Стояновъ покани Д-ръ Георги Паприковъ да съобщи и прочете полученитѣ поздравителни телеграми и писма. Поради грамадното число отъ поздравления Д-ръ Паприковъ се извини, че не ще може да прочете всички, като съобщи само имената на нашитѣ приятели отъ цѣлия свѣтъ, като следнитѣ само седемъ писма ги прочете въ пълниятъ имъ текстъ: на Президента на Съединенитѣ Шати г. Линдънъ Джонсънъ, на Премиера на Канада г. Пиирсънъ, на Н. В. Симеонъ II, царь на българитѣ, на Н. В. Епископъ Кирилъ, на легендарния водител на македонскитѣ българи г. Иванъ Михайловъ, на съснователя на Б. Н. Ф. Д-ръ Димитъръ Вълчевъ на главнокомандующия на американскитѣ въоръжени сили въ Виетнамъ генералъ Вестмореландъ. Тѣзи писма ги даваме въ извадки въ следующитѣ страници. Поздравителни телеграми и писма се получиха и отъ следнитѣ наши приятели:

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

г. Романъ Пучински
г. Едвардъ Дервински
г. Франкъ Хортонъ
г. Джонъ Вайдлеръ
г. Самуелъ Фрийдель
г. Джонъ Руней
г. Лестеръ Уолфъ
г. Полъ Файно
г. Джеймсъ Делани

ВЪНШНИЯТЪ МИНИСТЪРЪ:

г. Ръскъ.

ДИРЕКТОРА НА Ф. Б. А.:

г. Хербертъ Хувъръ

СЕНАТОРИ:

г. Чарсъ Пърси
г. Томасъ Кухель
г. Джакобъ Джавицъ
г. Робертъ Кенеди
г. Томасъ Додъ
г. Едвардъ Кенеди
г. Франкъ Лауше
г. Бърчъ Гей
г. Джозефъ Тайдингсъ
г. Каледъ Богсъ
г. Петъръ Домини ъ.
г. Стормъ Турмондъ
г. Уилямъ Про смайеръ
г. Хю Скатъ
г. Романъ Хруска

ГЪВЕРНЪОРИ:

г. Роналдъ Рийгънъ
г. Джорджъ Ромней
г. Ричардъ Хюсъ

КМЕТОВЕ:

г. Джонъ Линдзей
г. Ричардъ Дейли

г. Томасъ Ветеска, отъ Словашкитѣ бойци, Ню Йоркъ.
г. полковникъ Гимлеръ отъ Бойцитѣ въ Виетнамъ, Ню Йоркъ
Д-ръ Несторъ Просикъ, Директоръ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ.
Д-ръ Анте Вонифачичъ, председателъ на Хърватски Домобранъ, Чикаго.
г-жа Гертруде Баронъ, отъ Германската Федерация, Ню Йоркъ.
г. Викторъ Висксинсъ, Латвиската Асоциация, Чикаго.
Д-ръ Ерониславъ Йеличъ, отъ Хърватския Националенъ Комитетъ, Берлинъ.
г. Георги Юрасъ, отъ Хърватскитѣ социалисти, Белгия.
Д-ръ Ситоборъ Покорни отъ Централния Комитетъ на А. Б. Н., Мюнхенъ
Д-ръ Иванъ Банковски, отъ Съюза на Българското Войнство, Франкфуртъ.
г. Любенъ Христовъ отъ Американо Българска Лига, Ню Йоркъ
г. Форисъ Димитновъ отъ Американо Българска Лига, Торонто.
Проф. Христо Анастасовъ, редакторъ на Балкания, Сенъ Луисъ.
г-жъ Дора Гъбенска, отъ Съюза на българскитѣ интелектуалци, Лосъ Анжелесъ
г-жъ Рене Калева-Долска, писателка, Милано.
Пастори Харланъ и Ладинъ Попови отъ Стокхолмъ.
г. Иванъ Тоновъ, Лосъ Анжелесъ.
г. Стефанъ Кашевъ, председателъ на Б. Н. Ф. въ Турция.
г. Никола Атанасовъ, представителъ на Б. Н. Ф. въ Скандинавскитѣ страни.
Д-ръ Максимъ Петровъ, представителъ на Б. Н. Ф. въ Африканскитѣ страни.
г. Спасъ Георгиевъ, представителъ на Б. Н. Ф. за Южноамериканскитѣ страни.
Отецъ Кирилъ Антоновъ отъ Йангстаунъ.
Инж. Ангелъ Гъндерски, подпредседателъ на Б. Н. Ф. торонто.

и много ошетеграми и писма, особено отъ наши съмишленици прѣснати по цѣлия свѣтъ. На всички се изпратиха благодарствени отговори.

DEPARTMENT OF STATE

Washington, D.C. 20520

February 22, 1968

Dr. Ivan Docheff, President
Central National Executive Board
Bulgarian National Front of America, Inc.
P. O. Box 1204
Grand Central Station, New York 10017

Dear Dr. Docheff:

The President has asked me to reply to your recent letter inviting him to address or send a message to the meeting which you are holding at the Sheraton-Atlantic Hotel in New York City on March 2, 1968 commemorating the anniversaries of Bulgarian Liberation Day and of the National Front.

The pressure of of impossible for the many celebrations personal messages which he is request will understand the the President from

OFFICE OF THE PRIME MINISTER • CABINET DU PREMIER MINISTRE

The Prime Minister thanks the President of the Bulgarian National Front of America for his invitation to attend the celebration being held to commemorate Bulgarian Liberation Day and the 20th Anniversary of the founding of the Organization, on March 2, 1968, at the Sheraton-Atlantic Hotel, New York, but regrets he is unable to accept.

O t t a w a,
February 15, 1968.

ПОЗДРАВТЕЛНИ ПИСМА ОТЪ
КАНЦЕЛАРИЯТА НА
ПРЕЗИДЕНТА НА СЪЕДИНЕНИТЕ
ЩАТИ - Г. ЛИНДЪН ДЖОНСЪН
И ПРЕМИЕРЪТ МИНИСТЪРА НА
КАНАДА Г. ПИЪРСЪН, КОИТО
СЕ ИЗВИНЯВАТЪ, ЧЕ ПОРАДИ ПРЕТРУПАНА
РАБОТА НЕ МОГАТЪ ДА ПРИ-
СЪТСТВУВАТЪ НА НАШИЯ
БЕИЛДЕНЪ КОНГРЕСЪ.

— 11 —

КАНЦЕЛАРИЯ
НА
НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ

1 мартъ 1968 година

ДРАГИ ПРИСЪЖТСТВУВАЩИ НА СЪБРАНИЕТО ПО СЛУЧАЙ ДЕНЬТЪ НА
ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ!

Съ тѣзи нѣколко реда държа преди всичко да благодаря на Българския Националенъ Фронтъ за отправената ми покана да бъда между Васъ на историческата дата която чествуваме днесъ! За жалостъ, редица причини, между които липсата на време поради многото ми задължения и завръщането ни съ Царицата едва преди две седмици отъ едно продължително и интересно пътуване изъ Далечния Изтокъ, не ми даватъ възможностъ и тази година да бъда между Васъ за да Ви отправя лично мислитѣ които ме възбудватъ!

ДРАГИ ГОСТИ И СЪНАРОДНИЦИ!

Събирането Ви тукъ не е да разрешавате международнитѣ кризи! Дошли сте да отпразднувате 3 мартъ, най-свѣтлата дата въ многовѣковната ни история!

Въ името на България и на хилядитѣ загинали за Отечеството, въ името на тождова други голѣми патриоти починали въ чужди страни, подайте си ръка за да видимъ България отново свободна!

Държа, преди да завърша, да сподѣля съ Васъ и една голѣма радостъ, която ми даде нови сили! На връщане отъ Далечния Изтокъ видѣхъ, макаръ и отъ хиляди метра височина, милата ни Родина, Марица, Родопитѣ, Струма! Между стотици различни чувства които изпълниха сърдцето ми, една преобладаваше: **ЩЕ СЪ ЗАВЪРНЕМЪ!**

ИЗВАДКИ ОТЪ ПОЗДРАВТЕЛНОТО ПИСМО НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО СИМЕОНЪ II
ЦАРЬ НА БЪЛГАРИЯ, ОТПРАВЕНО ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАШАТА ОРГАНИЗАЦИЯ.

ДО ДВОСЪТНИ ОБИЧЕНЪ КОНГРЕСЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ВЪ
А М Е Р И К А

ПОЧИТАЕМО СЪБРАНИЕ,

24 февруарий 1

Позволете ми да отпраща и моя поздравъ по случай юбилейния ви конгресъ, който се събира въ деня на освобождението на България.

Точно въ връзка съ този денъ много отъ насъ не би могли да отминемъ безъ внимание официалните дъвки на "Господина", които отъ няколко седмици насамъ шумно се изнасятъ въ нейните вестници. Поводъ за тов бълградскитѣ режоводни кръгове намеримо въ писанията на български учени относно македонската българщина.

Освобождението на България, което засѣгае всички българи бѣ въ пълна хармония и съ идентѣ, които залѣжа културния смѣтъ подирѣ брѣнската голѣма революция. Но всрѣдъ нашия народъ тѣхонѣ предтеча бѣ македонскитѣ българинѣ Отецъ Пансий.

Въ Македония тѣзи идеи и до днесъ сѣ носавени отъ поробителитѣ. И тѣкмо затуй величавата освободителна борба на наното македонско население бѣ водена преди всичко за запазване на неговата българина. Ако единъ Груевъ, Гоце Дѣлчевъ и прочее биха чули отъ нѣкого, че въ независима Македония българитѣ трѣбва да изчезнатъ като народност, — сѣ подобна независима Македония тѣ биха се дигнали и съ оръжия въ руке. Това е голѣмата истина, която придобива сиянието на святостъ, бидейки зане съ съвестьта на всички загинали наши герои и мъченици.

Вто зато повелителна задача на всички българи и днесъ въ времето на Отца Пансия и на Левски, се явява борбата срещу домогата на все сѣмитѣ български врагове, неуморни въ желанието нивъ да сѣ присвояватъ български земи.

Лично азъ вѣрвамъ, че ако единъ денъ се пише история на гарската емиграция въ свободния свѣтъ, за времето следъ втората свѣтска война, свидетелството за тази емиграция не бѣде дадено предъ всичко сѣ огледъ на изпълнения или неизпълненъ днешъ нейнъ дългъ спремо българската народност.

ИЗВАДКИ ОТЪ ПОЗДРАВИТЕЛНОТО
ПИСМО НА ЛЕГЕНДАРНИЯ
МАКЕДОНСКИ БЪЛГАРИНЪ
ИВАНЪ МИХАЙЛОВЪ .

Пожелавали на всички ви здраве и успѣхъ, оста
съ почитъ:

Ив. Михайловъ

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДЕСЕТИЯ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ
НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ВЪ НЮ-ЙОРКЪ - САСЩ

Уважаеми господинъ председателю!

Въ отговоръ на поканата за юбилейния конгресъ на БНФ,
просъществувалъ вече две десетилѣтия като барикада на задгра-
ничната борба срещу руското господство и комунистическата
тирания въ страната ни, отправямъ чрезъ Васъ възторжени
привети къмъ конгреснитѣ делегати и гости.

Презъ изтеклитѣ 20 години, Българскиятъ Националенъ ~~Фронтъ~~
Фронтъ, чрезъ задружнитѣ ни жертви и усилия, можа да се утвърди
предъ чужбина и като истински изразителъ на волята и тежне-
нията на нашия поробенъ народъ.

Нека знамето, което издигнахме тукъ, когато то бѣ поругано
въ Родината, бжде носено все така кренко и съ твърда ръка,
за да сочи пътя къмъ Свободна, Цѣлокупна и Благоденствуваща
България. То е знаме, подъ което единствено си струва да
живѣемъ и да мремъ.

Подъ това знаме паднаха безчетъ непреклонни борци, като
жертви на съпротивата и кървожадния тероръ следъ 9. септември.
Тѣ ни оставиха свещенъ ^{и неотмѣнимо задължение} заветъ за непримирима борба до победа.

Стискаамъ на всички ви другарски дѣсницата.

Богъ да е съ васъ!

Димитър Вълчевъ

/д-ръ Димитъръ Вълчевъ/

Мюнхенъ, февруари, 1968 год.

HEADQUARTERS
UNITED STATES MILITARY ASSISTANCE COMMAND, VIETNAM
OFFICE OF THE COMMANDER
APO SAN FRANCISCO 96222

MACJOO

3 March 1968

Dr. Ivan Docheff, President
Central National Executive Board
Bulgarian National Front of America, Inc.
P. O. Box 1204 Grand Central Station
New York 17, New York

Dear Dr. Docheff:

Thank you for your letter of greetings and best wishes from the members of the Bulgarian National Front of America, Inc., to the servicemen in Vietnam. Your support and encouragement are greatly appreciated by each of us here. The backing of the people at home is very important to the eventual success of our mission in Vietnam.

On behalf of the entire command, I wish to express my thanks to each of your members for his loyalty and patriotism. May the Tenth Anniversary Congress of your organization be the best ever.

Sincerely,

W. C. WESTMORELAND
General, United States Army
Commanding

ПОЗДРАВИТЕЛНО ПИСМО ОТЪ ГЕНЕРАЛЪ В.С.ВЕСТМОРЕЛАНДЪ,
главнокомандуещъ на американскитѣ въоръжени сили
въ Виетнамъ, отправено до нашия Председателъ .

Следъ приключване на съобщенията за полученитѣ поздравления, ръководителя на вечерта г. Стояновъ покани Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ да поднесе наградитѣ-почетното отличие-орденъ на членоветѣ на Организацията, присъствуващи на тържеството, съгласно взетото отъ конгреса решение.

Следъ кратко встъпително слово нашиятъ председателъ обясни значението на новоучредения орденъ къмъ Е.Н.Ф. съ който се награждаватъ тази вечеръ присъстващитѣ членове, които иматъ 20 или 10 годишна активна дейность.

Съ златния орденъ се наградиха: Д-ръ Георги Паприковъ отъ Чикаго
Д-ръ Ангелъ Тодоровъ отъ Съдбъри
Инж. Ангелъ Гъндерски отъ Торонто

Съ сребърния орденъ се наградиха: г. Иванъ Гълбовъ, г. Никола Стояновъ,
г. Колю Кондовъ, г. Яцо Яцовъ,
полковникъ Райчо Райчевъ, г. Слави Дамяновъ
всички отъ Ню Йоркъ.
г. Георги Петровъ отъ Кливеландъ
г. Цоню Градинаровъ отъ Торонто.
г. Тодоръ Тодоровъ отъ Монтреалъ
г. Миро Герговъ отъ Бъфало
г. Еленко Ивановъ отъ Бъфало.

Съ всѣки единъ отъ наградениитѣ стари приятели въ борбата Д-ръ Иванъ Дочевъ се пригърна и сърдечно стисна дѣсница. Той поздрави всички наградени и заяви, че тѣхото постоянство и вѣрность сѣ гаранция за успѣха ни. Публиката най-бурно и сърдечно съ ръкоплѣскания поздрави наградениитѣ.

Всички членове на Организацията отъ другитѣ градове и страни и неприсъстващи удостоени съ отличието, ще получатъ орденитѣ чрезъ Канцлерството при подходящи случай, което ще има грижата да имъ ги изпрати. Споредъ всетото решение на Конгреса ще бъдатъ наградени български емигранти и чужденци, допринесли за борбата за свобода или за запазване на българщината-предпочитателно по следния редъ: на Гергьовденъ, денътъ на Храбростта ще бъдатъ награждаване предимно военни лица или всички взели участие въ борбата съ оръжие въ рѣка, на деня на св. св. Кирилъ и Методий, всички лица дапринесли за просвѣтата и запазване на националното съзнание на българитѣ, на деня на Възкресение Христово, всички наши духовни пастири, на деня на поробването на България, 9 IX, ще се даватъ орденитѣ постхумно. Както вече се събщи всѣши орденъ ще бъде даванъ само следъ мотивираното предложение отъ членоветѣ на Е.Н.Ф. и съ пълногласието на всички членове на Канцлерството.

Съ това се приключи официалната частъ на тържеството и започна веселата програма. Подъ звуцитѣ на оркестъра въ залата влѣзоха 30 девойки въ разкошни украински национални носии, които изпълниха отлично народни танци. Казашкиятъ танцьоръ Тарасъ Караченко пожъна също бурни аплодисменти отъ публиката съ своя казачокъ. Малкитѣ българчета, Веселина и Георги Гергови, деца на нашиятъ председателъ Миро Герговъ отъ Бъфало, облечени въ български народни руха изиграха крѣшна рѣченица. Отново въ залата влѣзоха украинцитѣ-този пътъ смесена група отъ младежи и девойки надъ 50 души, които съ своитѣ устремъ и вѣщина предизвикаха нестихващи аплодисменти отъ публиката. Следъ великолепната програма Д-ръ Иванъ Дочевъ благодари на групитѣ взели участие въ тържеството, специално на украинскиятъ имъ директоръ г. Олехъ Ганца.

Накрая подъ звуцитѣ на народната музика на оркестъра на Димитъръ Гескеръ всички, млади и стари, наскачаха и се хванаха на народното хоро. Чакъ къмъ 2 часа сутринта, следъ хора и танци и почерпки, тържеството завърши като всички си отидоха предоволни, благодарни и щастливи.

Второто заседание на Конгреса на Б.Н.Ф. се откри на 3 мартъ 1968 въ 9 часа сутринта ва Форумъ Румъ на Шератонъ Антлантикъ хотелъ.

Престъпки се къмъ доклади, разисквания и коментари върху международното политическо положение, а също и положението въ България. Направиха се прегледи на сегашната политическа конюнктура, докладваха се сведения добити отъ много източници по положението въ поробеното ни Отечество, цитираха се много български ичужди печатни сведения. Съ това се даде възможностъ Комисията по резолюцията да концентрира въ нея истината по политическото положение, специално въ поробена България. Следъ като Комисията по резолюцията, състояща се отъ г.г. Никола Стояновъ и Георги Петровъ докладваха своя проектъ, станаха разисквания по него, въ които взеха участие Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Георги Паприковъ, полковникъ Райчо Райчевъ, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, полковникъ Иванъ Гологановъ, г. Миро Герговъ, г. Колю Кондовъ и други. Следъ направенитъ поправки и добавки съ пълно болшинство Конгреса на Б.Н.Ф. прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

НА ДЕСЕТИЯ ЮБИЛЕЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

СЪСТОЯЛЪ СЕ НА 2 И 3 МАРТЪ 1968 ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

ПО МЕЖДУНАРОДНОТО ПОЛОЖЕНИЕ:

Отъ развититъ се напоследъкъ международни събития се изкристализирва все по-ясно камуфлажната политика на Съветския Съюзъ за свѣтвно доминиране и изтласкване позициитъ на Западния свѣтъ, която се стреми да отслаби идеологически, политически и военно силитъ противодействащи на комунистическата агресия въ свѣта и по-специално тѣзи на Съединенитъ Щати.

Недвусмислено се очертава истинския подстрекателъ и причинителъ на всички свѣтovní вълнения и както за обикновения гражданинъ, така и за ръководителитъ отъ висшитъ политически срѣди на свободния свѣтъ става ясно, че Съветскиятъ Съюзъ днесъ е единствения подстрекателъ и причинителъ на войнитъ въ Близкия истокъ и Виетнамъ, както и за разпалването на всички революционни огнища по цѣлия свѣтъ.

Това доведе отговорнитъ американски политически кръгове да взематъ едно по-решително отношение за спирането на комунистическата експанзия, идващи до убеждението, че досегашниятъ курсъ на мирно съжителство и отстъпки къмъ Съветския Съюзъ е една опасна политика, както за Съединенитъ Щати, така и за цѣлиятъ свободенъ свѣтъ.

Това показва, че тезата която Българския Националенъ Фронтъ подържа въ продължение на по-вече отъ двадесетъ години е напълно правилна и че въ бъдаще той ще стои неоткъпно на своитъ идеологически и политически позиции.

ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ БЪЛГАРИЯ:

Анализиране на фактитъ и сведенията получени отъ България деректно и индиректно показватъ, че икономическото положение е извънредно влошено. Липсата на продукти и увеличаването на ценитъ, изнасянето на природнитъ богатства за Съветския Съюзъ, постави народа въ изключително тежко материално положение на гладъ и мизерия, което доказва, че комунистическата икономическа система е претърпѣла пълно фияско.

Въ политическо отношение, за българският народ не е настъпило никакво изменение, въпреки разтръбяването чрез комунистическата пропаганда за дадени свободи. Българският гражданин се намира под непрекъснатъ полицейски надзоръ, възпрепятствуванъ да изразява открито волята си на свободенъ индивидъ. Лагеритѣ и затворитѣ не само че съществуватъ, но се и увеличаватъ, което въ рѣзко противорѣчие съ принципитѣ на демократично управление. Надеждата за освобождение отъ комунизма все още не е угаснала, а се разпалва все повече и повече въ средата на народа ни, който е убеденъ, че разпадането на болшевишката система не е твърде далеченъ процесъ.

ПО ПОЛОЖЕНИЕТО ВЪ ОРГАНИЗАЦИЯТА:

Българският Националенъ Фронтъ продължава да стои на позициитѣ се неотклоняйки се отъ правилно поетиятъ пътъ въ борбата противъ комунизма.

Б.Н.Ф. продължава да осветлява общественото мнение и изяснява факти относно свѣтовната комунистическа агресия, която заплашва демокрацията и свободата.

Б.Н.Ф. ще продължава да работи за единството между българскитѣ емигрантски сръди, които съ общи и обединени усилия да се противопоставятъ заедно на комунистическата инфилтрация.

Б.Н.Ф. ще продължава да развива широка културна дейность, разкривайки ценноститѣ на българската мисль въ полето на науката и изкуството.

Б.Н.Ф. недвусмислено ще се бори противъ враговетѣ на българщината въ поробенитѣ български земи, които се стремятъ за претопяването и.

Б.Н.Ф. съ стегнати бойни редици увѣрено ще крачи напредъ въ борбата за свободата на Родината ни и възстановяването на мирътъ и демокрацията въ цѣлитѣ свѣтъ.

Пристъпи се къмъ избиране на нови Ц.У.С. и К.Р. Членоветѣ на Номинационната Комисия г.г. Миро Герговъ и Тодоръ Тодоровъ направиха своятъ докладъ като предложиха следната листа, която се избра съ пълно болшинство:

Председателъ:	Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ	г. Стефанъ Кашевъ, Турция.
Подпредседателъ:	Д-ръ Георги Паприковъ	г. Иванъ Нейковъ, Австрия.
Подпредседателъ:	Инж. Ангелъ Гъндерски	г. Георги Петровъ, С.А.Ш.
Секретаръ:	Колю Кондовъ	Полк. Райчо Райчевъ, С.А.Ш.
Касиеръ:	Иванъ Гълъбовъ	г. Стефанъ Костовъ, Австралия.
Членове:	Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Канада.	г. Спасъ Георгиевъ, Аржентина.
	Д-ръ Максимъ Петровъ, Тунизия.	г. Миро Герговъ, С.А.Ш.
	Инж. Александъръ Дърводѣлски, С.А.Ш.	г. Тодоръ Тодоровъ, Канада.
	Д-ръ Иванъ Колевъ, Англия.	Контролна Комисия:
	Инж. Георги Недевъ, Германия.	г. Цоню Градинаровъ, Канада.
	Никола Стояновъ, С.А.Ш.	г. Петъръ Фотевъ, С.А.Ш.
	Полк. Иванъ Гологановъ, С.А.Ш.	г. Яцо Яцовъ, С.А.Ш.

Следъ приключване на изборитѣ, председателствуващиятъ заседанието Д-ръ Георги Паприковъ покани новоизбрания прадседателъ на Организацията да заеме своето мѣсто, като пожела нему и на всички членове ползотворна работа за въ бъдаще. Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ благодари отъ името на своитѣ другари и отъ свое име и подчерта, че и за напредъ ще се стараетъ да оправдае довѣрието на членоветѣ на Б.Н.Ф. и съ всички сили ще се бори за освобождението на поробената ни Родина България.

Като гостъ на Б.Н.Ф. дойде бившиятъ учителъ отъ Охридъ и капитанъ отъ царската българка армия г. Руси Славейковъ. Съ прочувствени слова той поздрави новоизбраното настоятелство и му пожела то да заякчи още повече братскитѣ връзки между македонскитѣ българи и българитѣ отъ Царството, особено сега въ емиграция и специално между Б.Н.Ф. и М.П.О.

Съ това Конгреса на Б.Н.Ф. приключи работата си и бѣ закритъ въ 2 часа сл.пл. на 3 мартъ 1968 година.

О С В О Б О Ж Д Е Н И Е Т О .

Д-ръ Иванъ М. Банковски,
Майоръ Г. В., Франкфуртъ.

На 3 мартъ празнуваме за 90-ти пътъ нашия националенъ празникъ-деня на подписването на мирния договоръ между Русия и Турция въ Санъ Стефано край Цариградъ следъ войната между тѣзи държави презъ 1877/78 година. Съ този договоръ България бѣ измъкната отъ праха на забвенията и бѣ турено за трети пътъ началото на Българската държава като самостоятелна единица въ общото семейство на европейскитѣ народи.

А това за насъ винаги ще бѣде единъ голѣмъ празникъ! Като си помисли само човѣкъ-500 години да бѣдешъ въ пълно забвение, 500 години да пѣшкашъ подъ ярема на далечъно-малокултурния турски завоевателъ, още повече и подъ духовното робство на лукавия грѣкъ-това бѣ наистина едно нечувано геройство отъ страна на нашия жилавъ народъ, почти безъ прецедентъ въ историята.

И двата завоевателя-политическия, а още повече духовния-се мъчеха съ всички срдства да валичатъ нашиятъ народъ отъ свѣтовната карта, но българския народъ издържакито най-вече чрезъ помощта на всички онѣзи тихи, скромни, прости члвци нишо не парадирани свои чада. Тѣзи, които не се мамеха отъ фалшивия блѣсъвъ на чуждата, които не се опиваха отъ мелодитѣ на разнитѣ злокобни чужди сирени, които бѣха наистина забравили своето величаво минало, но които не се спамеха отъ своя простъ битъ, за разлика отъ голѣма частъ отъ своята интелигенция, която тогава се бѣ почти погърчила.

Въпреки всичкия натискъ отъ потиснитѣ и въпреки цѣлата духовна слѣпота на частъ отъ тогавашната интелигенция, все пакъ българския народъ оцеля съ честъ и достойнство, и се записа въ свѣтовната история като единъ отъ най-твърдитѣ и жилави народи.

Отъ това време и днана цѣли 90 години. Неприятнитѣ спомѣни отъ 500 годишното робство сж отдавна забравени. Но забравена е вече и благодарността къмъ Русия, за която благодарностъ днесъ болшевишкитѣ сирени въ София само трѣбятъ. Пъкъ и защо ли трѣбва да бѣдемъ благодарни на Русия? Ние всички знаемъ, че никой народъ на свѣта не е пращаль синове тѣ си да мратъ за интереситѣ на други народи или отъ често хуманитарни подбуди за чужди смѣтки.

Освобождението си го докарахме ние самитѣ!

То започна съ националното ни пробуждане, предизвикано отъ отецъ Паисий, мина следъ това презъ борбитѣ за отърваване отъ духовното грѣцко робство, ръководени отъ Иларионъ Макариополски, Неофитъ Бозвели, дѣдо Славейковъ, братя Миладинови, Драганъ Цанковъ и много още други. Приближи се после чрезъ политическата и военна подготовка, водени отъ Раковски, Левски, Готевъ, Каравеловъ и други, чиято най-висока точка бѣ Априлското възстание презъ 1876 година.

И накрая това освобождение се докара фактически отъ 6,000 -тѣ български опълченци съ твърдата имъ отбрана на Шипка и Шейново презъ Руско-турската война 1877/78 година.

Тѣзи опълченци бѣха български емигранти отъ 16 годишнимомчета до 60 годишни старци, записали се доброволци въ руската войска непосредствено преди войната. Тѣ бѣха поставени да отбраняватъ Шипченския проходъ и срещу тѣхъ турското главно командване бѣ насочило една почти десетъ пѣти по-силна армия съ най-добрия си генералъ Суйлеманъ паша. Турското командване мислише, че "раята" отъ роби ще се разбѣга при силния турски натискъ. Но въ това турцитѣ се излъгаха и българското опълчение не имъ позволи да преминатъ прохода.

А ако това бѣ станало Суйлеманъ паша щѣше да освободи заградената въ Плъвенъ надъ 40,000 турска армия на Османъ паша и дветѣ заедно сигурно щѣха да отхвърлятъ руската армия оттаткъ Дунава. За това свидетелствуватъ документи, които показватъ, че руския главнокомандващъ князь Николай Николаевичъ бѣ загубилъ вече надеждата за спечелването на войната и преди Шипка още бѣ искалъ позволение отъ царь Александъръ да се оттегли съ войскитѣ си на северъ отъ Дунава.

А руситѣ бѣха повели войната за да изпълнятъ въ сжщность старата си мечта-заемане на Цариградъ и създаване отъ България една "Заддунайска губерния", която обаче, не имъ бѣ позволено отъ тогавашнитѣ Велики сили и така благодарение на последнитѣ България може да изникне като една свободна държава.

Първоначално съ Санстефанския договоръ България се възстановяваше почти въ етническитѣ си граници безъ Нишъ, Гюмюрджина, Одринъ и северната половина на Добруджа. Подозрението, обаче на Великитѣ сили, че Русия чрезъ България-държаша частъ отъ Бѣломорското крайбрежие-въ сжщность излизии на Срѣдиземното море, стана причина да се свика на 13 юлий 1878 година Берлинския конгресъ, на който България бѣ разкъсана на 5 части, като само Мизия съ Софийско остана свободна, северна Тракия остана васална на Турция подъ името Источна Румелия, Македония и Бѣломорска Тракия се върнаха отново на Турция, на Сърбия се даде цѣлата Моравска областъ, а на Румъния три-четвърти отъ Добруджа до линията Силистра-Мангалия. Този пъкъ Берлински конгресъ стана причина ние да водимъ следъ това 5 войни, за да можемъ да съберемъ всички българси чада подъ общия покривъ на Родината.

Като разглеждаме сега тѣзи събития / а знаемъ че историческитѣ събития ставатъ по-ясни съ отдалечаване отъ тѣхъ по време /, ние сега можемъ добре да видимъ, колко сме загубили съ това преждевременно освобождение. Ако тази Руско-турска войнатогова не бѣ станала, ние щѣхме и сами да се освободимъ рано или късно, най-късно презъ Парвата Свѣтовна война, както Полша, и като всички онѣзи държави въ Азия, които постепенно изникнаха върху развалинитѣ на старата турска империя, като Иракъ, Йордания, Сирия, Лебанонъ и други. И ние тогава щѣхме да изникнемъ въ пълнитѣ си граници отъ Неготинъ, Нишъ, Дебъръ и Костуръ до Тулча, Бургасъ и Чатаалджа.

Затова ние трѣбва най-после да кажемъ: "Край на раболѣпието ни спрѣмо Русия!". Ние нѣма за какво да и благодаримъ. Нашата благодарностъ трѣбва да бѣде отправена само къмъ всички онѣзи скромни български труженици отъ епохата на Възраждането, начело съ отецъ Пайсий, къмъ всички хайдути и борци за свобода презъ робството, къмъ всички онѣзи политико-военни водачи и поддържници на народния духъ въ преосвободителната епоха нечело съ Раковски, и накрая къмъ гордитѣ храбреци-българскитѣ опълченци, които създадоха Шипченската епопея и които въ сжщность извохваха освобождението на България.

Да бѣде вечна тѣхната слава и паметъ !

ЕДНО ПИСМО - ОТКРОВЕНИЕ.

/ Знаменитъ документъ отъ 1870 г. /

Каменъ Христовъ,
Виена.

ИСТОРИЧЕСКИ ПРЕГЛЕД, двумесечно списание на Института за История при Българската Академия на Наукитѣ, година изъ година разглежда българската история така както дяволътъ чете Евангелието! Първитѣ годишници сѣ класически примѣръ за това, какъ не бива да се пише историята на единъ народъ: всичко е изопачено до неузнаваемостъ. Българинъ трудно ще познае Родината и народа си. Въ по-къснитѣ годишници настъпва известно отрезняване, но и до денъ днешенъ статии, посветени на събития отъ по-н вата българска история, сѣ по правило крайно осѣдителни.

Има обаче и "свѣтли моменти" въ страницитѣ на това чисто комунистическо издание. Въ отдѣла "Материяли" понякога се явяватъ ценни документи въ факсимиле. Комунистическитѣ обяснения и тълкувания къмъ тѣхъ може да не сѣ съвсемъ безразлични, но документитѣ сѣ налице и отъ тѣхъ може да се възползува всѣки: най-сетнѣ за това сѣ публикувани.

Такъвъ единъ изключително важенъ документъ бѣ обнароднанъ въ книжка първа, 1967 година: едно писмо на Леонидасъ Вулгарисъ до Панайотъ Хитовъ, намерено и обяснено отъ Никола Тодоровъ. Докато името на Панайотъ Хитовъ буди веднага представа за единъ отъ най-прославенитѣ български войводи презъ миналия вѣкъ, за Леонидасъ Вулгарисъ може само смѣтно да предположимъ, че този човѣкъ все трѣбва да има нѣщо българско въ себе си. Това ще се окаже вѣрно досещане, но изненадата ни ще стане още по-голяма, като прочетемъ на какво обществено положение се ерадвалъ Леонидасъ Вулгарисъ по онова време въ Гърция и какво отношение еималъ той къмъ България и защо.

Писмото за което става дума, се съхранява въ Народната библиотека "Кирилъ и Методи" /за "свети" нѣма мѣсто въ една държава подъ комунизма! / въ София, въ Българския исторически архивъ, II A 8224. Писано е въ Атина на 20 юлий 1870 година. Отправено е до Панайотъ Хитовъ, когото Вулгарисъ нарича "капитанъ Панайотисъ" и който по това време се е намиралъ въ Бѣлградъ.

Но кой е Леонидасъ Вулгарисъ? Баща му Анастасъ Вулгарисъ билъ роденъ отъ Пиянецъ, Македония, взелъ живо участие въ гръцкото въстание като "капитанъ" после се посветилъ на военна служба въ Гърция. Следъ неговата смъртъ, на неговата жена Кѣина ина сина му Леонидасъ била отпусната пенсия. Малкиятъ Леонидасъ е растѣлъ въ чисто гръцка, и то въ националистично гръцка атмосфера, училъ се е въ гръцко военно училище, билъ четнически войвода презъ втората половина на XIX вѣкъ, доброволецъ въ руската войска презъ време на Кримската война /1853-1856/, билъ въ връзка съ Марко Балабановъ и се е познавалъ съ Георги Раковски. Презъ Руско-турската война, която донесла освобождението на частъ отъ българския народъ, Леонидасъ Вулгарисъ е развилъ трескава дейностъ за освобождението на гръцитѣ извънъ предѣлитѣ на тогавашна Гърция. Билъ избранъ за депутатъ отъ Пелопонесъ и пр.

Въ момента, въ който пише на Панайотъ Хитовъ, заемалъ важния постъ командиръ на националната гвардия въ Атина. Този постъ явно го е задължавалъ да държи смѣтка за всѣка своя дума. Толкова по-важни, следователно, се оказватъ неговитѣ признания за българското му потекло и привързаностъ къмъ "родната ни свещена наша Родина".

Нека първо прочетем неговото писмо, което гласи:

Атина, 20 юлий 1870

Уважаеми господинъ Панайотисъ,

Нѣмамъ удоволствието да Ви познавамъ лично, тукъ обаче дойде сражавалия се за Критъ господинъ Димитросъ Николау, който ме увѣри, че желаете да се свържемъ съ свещенната връзка на приятелството. И така, щастливъ съмъ да нарека свой приятелъ такъвъ смѣлъ мъжъ, какъвто сте Вие, дето се сражаете и борите за освобождението на страдащата родина България — това благородно дѣло историята ще запише въ аналитѣ си. Знайте, че днесъ въ Гърция се намира единъ Вашъ сънародникъ, който съмъ азъ, произхождамъ отъ България и съмъ решилъ и имамъ желание за се боря заедно съ Васъ за това голѣмо дѣло. И не трѣбва да започва никакво движение, ако, първо не се обяснимъ въ действиѣта си, така че въ съгласие да сло имѣ инициативата на светата целъ. Да, брате мой, капетанъ Панайотисъ, усилията ни трѣбва да се обединятъ, трѣбва да се заякчатъ, за да бѣде успехътъ ни сигуренъ. И така, пишете ми. Адресътъ ми е следниятъ: Леонидасъ А. Вулгарисъ, началникъ на наемната атинска национална гвардия, Атина.

И искамъ да Ви пиша, така ката въпросътъ налага вече да се хвърли важниятъ жребий съ твърдото решение "Свобода или смъртъ", за да спасимъ отъ грабителското господство на отоманеца измъчената отъ толкова години земя на родната ни сведена наша Родина.

Здравей, брате!

И чакамъ твое писмо.

Вашъ братски въ името на
свещената Родина

Леонидасъ А. Вулгарисъ.

Споменатиятъ Димитриосъ Николау не е никой другъ освенъ известниятъ Димитри Обши, който наистина се е сражавалъ за освобождението на островъ Критъ, а при Панайотъ Хитовъ се е завърналъ презъ есеньта на 1870 година.

Знаменателно е, че Леонидасъ Вулгарисъ не само, че не е забравилъ своя български произходъ, но направо заявява, че той е "сѣотечественикъ" на Панайотъ Хитовъ, че произхожда "отъ България" и че иска, въ задружна борба съ българскитѣ революционери да спаси "отъ грабителското господство на отоманеца измъчаната отъ толкова години земя на родната ни свещена наша Родина"! Особено важно е обстоятелството, че, макаръ и грѣцки възпитаникъ и деець, Леонидасъ Вулгарисъ поставя Пиянецъ въ Македония, отгдето е родомъ баща му, въ предѣлитѣ на "България".

Въ случая Леонидасъ Вулгарисъ е явенъ примеръ и напълно потвърждава народната поговорка: "Кръвта вода на става". И затова сигурно трѣбва да се благодари на баща му Анастасъ Вулгарисъ отъ Пиянецъ, който е закрепилъ у своя синъ съзнанието за българския произходъ на рода му и който му е внушилъ обичъ не къмъ отдѣлната покрайнина, а къмъ всеобхватната "свещена наша Родина България!"

Наистина, много сѣ българитѣ, които живѣятъ на Западъ и които трѣбва да четатъ и препрочитатъ това бележито писмо-откровение на Леонидасъ Вулгарисъ, който и като командиръ на грѣцката национална гвардия въ Атина не е забравилъ своето българско потекло и иска да се бори, заедно съ своитѣ сѣотечественици българи за спасението на България!

Георги П. Воздугановъ
Ню Йоркъ.

Непосрѣдсвено следъ установѣванетоъ на комунистическия режимъ въ Сѣветски Сюзъ и особено когато Георги Димитровъ стана главенъ секретаръ на Третия Интернационалъ, България стана единъ отъ главнитѣ обекти на болшевишката агресия. Тѣ насочиха усилията си да привлечатъ младежта, като не жалеха нито средства, нито жертви. Бърже почнаха да изникватъ Марксъ-Ленинови кръжоци въ училищата, университетитѣ, дори и въ казармитѣ. Модата на лѣвичарството застрашаваше да разбие и погълне българската младежъ. Като реакция на тази опасностъ се явиха младежитѣ-националисти, чиито бащи още носеха ранитѣ отъ войнитѣ за осво. ождението на българскитѣ земи и чиито духъ бѣ закърменъ съ идеитѣ на възрожденцитѣ.

Тѣзи именно младежи започнаха борба, отначало неорганизирано и по единно. Противъ рушителитѣ на Родината ни. На 15 юлий 1931 година се свика въ Русе първиятъ Конгресъ на българската национална младежъ за да се организира въ единъ сюзъ, който по подобие на Легията на Раковски се нарече СЪЮЗЪ НА МЛАДЕЖИТЪ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ. Тежка бѣше борбата на легионеритѣ противъ комунизма, понеже разчитаха само на собственитѣ си сили, докато противницитѣ бѣха подпомагани щедро отъ Сѣветския Сюзъ и често отъ лѣво ориентиранитѣ бллгарски държавници. Съ ентузиазъмъ и самоотверженостъ започнаха легионеритѣ борбата, дадоха много жертви, но резултата скоро се почувствува: Марксъ-Лениновитѣ кръжоци се разбиха, модата на лѣвичарството скоро почна да се изпарява и младежта почна да се ориентирва на дѣсно. Комуниститѣ отговориха съ познатитѣ си методи на тероръ: на 14 V 1934 година въ Харманлий бѣха съсечени съ брадви отъ комуниститѣ ученицитѣ-легионери Тома Павловъ и Тодоръ Милушевъ. Оттогава града Харманлий стана мѣсто на поклонение на всички младежи националисти, въ честь на първитѣ жертви на червения тероръ!

Последваха грандиознитѣ конгреси въ Пловдивъ-1932, Варна-1933, София-1934 години. Започнаха да се издаватъ много вестници, списания и периодични издания. Само за нѣколко години легионеритѣ сразиха и изхвърлиха комуниститѣ отъ гимназиитѣ и университетитѣ. Организацията скоро се разрастна и разпространи и извънъ училищата, главно между работницитѣ и селянитѣ, броейки вече 100,000 члена. Паметни ще останатъ грамаднитѣ манифестации, които легионеритѣ, заедно съ други национални организации устройваха презъ ноемврии противъ Ньоиския диктатъ, по случай празника на университета или Ботевия празникъ и още много други. Не рѣдко се стигаше до стълкновение съ полицията, а още по-често съ комуниститѣ, които се опитваха да пречатъ на тѣзи народни манифестации.

БЪЛГАРСКИТЪ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ заеха вече иполитическа позиция въ връзка съ живота въ страната. Тѣ се явиха като опозиция на вредното политическо раздробление-въ това време въ България имаше 42 партии, враждуващи помежду си. Заеха остра позиция противъ корупцията и партизанщината въ политическия животъ и застанаха на страната на народа за едно истинско демократично управление. Острата критика, която се упражняваше често срещу партизанскитѣ правителства много на се харесваше на управляющитѣ и Сюза често биваше разтурватъ и забраняватъ. Хилядитѣ арести, изключвания, интернивания не уплашиха националната български младежъ и тя продължаваше борбата си въ две посоки: срещу комунизма и срещу управляващитѣ. Въ свойтъ 13 годишенъ животъ до 1944 година, Сюза на Българскитѣ Национални Легиони имаше само 4 години легаленъ животъ! Особено следъ 19 V 1934 година, когато въ България се установи единъ извънъ конституционенъ режимъ легионеритѣ бѣха жестоко преследвани, по ирония на сѣдбата отъ сѣшитѣ Божемъ патриоти, които скоро осъмнаха въ комунистическия лагери и затвори следъ 9 септември 1944 година.

Следъ като България бѣ поробена съ помощта на Съветската армия, отъ комунистите, легионерите бѣха почти единствените, които съ пушка въ ръка се биха за свободата на Родината си. Групи легионери се сражаваха въ Добруджа, при Разградъ, при Плавенъ, София, Асеновградъ, при Кула, Кюстендилъ, Враца ина още много други мѣста. Разбира се, това не бѣха войскови сражения, но единъ реаленъ изразъ срещу народния врагъ. Комунистите, обаче на забравиха своите врагове: веднага следъ 9 септемврий 1944 година се започнаха поголовни арести и избивания на легионерите. Всички легионерски водачи, които на бѣха паднали въ сраженията биваха веднага разстрелвани. Така загинаха прекрасните български патриоти: Христо Недевъ отъ Варна, Иванъ Йотовъ отъ Пазарджикъ, Д-ръ Иванъ Симеоновъ отъ Русе, Иванъ Марковъ отъ Плевенъ, Емануилъ Кашевъ отъ Габрово, Стоименъ Лазовъ отъ Пловдивъ, Д-ръ Никола Минковъ отъ София, Владиславъ Минковъ отъ Свищовъ и много и много още други. Тѣзи бѣха водачите на националната българска младежъ, която съ единъ замахъ бѣше обезглавена!

Десетки хиляди легионери бѣха избити безъ съдъ или присѣда. Други десетки хиляди бѣха хвърлени по затвори и концентрационни лагери. Болшинството отъ затворниците въ Еблене, Куциянъ, Ловечъ бѣха легионери. Мнозинството отъ тѣхъ биваха избивани или загинаха отъ гладъ и болести тамъ. До такава степенъ легионерите бѣха болшинство въ лагерите и затворите и поради тѣхното мъжество, доблестъ и себеотрицание, името легионеръ стана нарицателно на всѣки, които е билъ въ комунистически лагери и е останялъ живъ и вѣренъ на идеите си.

Останалите живи легионери, било въ лагерите и затворите, било случайно останали вънъ или по Балкана, не закѣснѣха да отговорятъ на комунистическия тероръ. Въпреки неимовѣрно високите жертви които дадоха, съ народното довѣрие успѣха да организиратъ и проведатъ нѣколко голѣми и множество локални акции противъ комунистическото управление. Презъ 1945, 1946 и 1947 години бѣха проведени Първа Асеновградска, Бѣлослатинска, Втора Асеновградска, Първа Софийска, Пловдивска, Втора Софийска и Втора Пловдивска конспирации. Множество атентати, саботажи, политически убийства на комунистически злодеи бѣха извършвани отъ легионерите, които се укриваха по Балкана или въ градовете. Комунистическата милиция и войски блокираха цѣли области, за да се справятъ съ тѣзи народни възстанници, ликвидираха и избиваха цѣли семейства, като укриватели и ятацъ, опожаряваха цѣли села. Разбира се, въ комунистическата преса не се даваше и ни най-малкъ намекъ за тѣзи народни възстания. Малцина отъ легионерите успѣха да се спасятъ и преминатъ презъ границата въ свободния Западъ.

Никога Легиона не е ималъ толкова много последователи на своето Верую, колкото презъ този периодъ на червения тероръ. Българскиятъ народъ включи въ сърдцата си тѣзи свои синове, паднали за неговата свобода. Това комунистите много добре го видѣха и се уплашиха! Скоро следъ избиванията на младежите-националисти, се започна една бѣсна кампания срещу тѣхъ, вече чрезъ печата и пропагандата. Съ това комунистите искаха да изличатъ всѣка следа оставена отъ идеите на народните борци. Стотици и стотици книги се написаха противъ легионерите, хиляди вестници се издадоха претрупани съ измислици и лъжи. Филми радио, телевизия - цѣлиятъ пропаганденъ апаратъ се тури въ действие противъ идеите на младежта. Като че ли, една народна идея може да се ликвидира съ тероръ. Едно обаче, което комунистите пишатъ казватъ е вѣрно: легионерите бѣха и си оставатъ най-голѣмите тѣхни врагове!

За да се има една бегла представа, за тоновете литература, прѣсната отъ комунистите по цѣлия свѣтъ противъ легионерите, на следващите две страници давамъ изрѣзки отъ книги, издадени въ днешна България. Тѣзи книги се намиратъ въ Градската библиотека на единъ голѣмъ градъ въ Съединените Шати. Отъ тѣзи нѣколко изрѣзки се вижда ясно, че най-голѣмиятъ трънъ въ очите на комунистите оставатъ членовете на БЪЛГАРСКИТЕ НАЦИОНАЛНИ ЛЕГИОНИ!

ИЗЪ ПРЕСАТА

Александър Жендов

във въздържателното дружес-
бе си!“, в стенографското дру-
личава легионерите, води широка
пгнозна пропаганда сред учащите
жките, които има за задача да
за членове на РМС, Арсо под-
риотичен легион и по пътя на физическото възпитание да поведем
борба срещу червената проказа!

Разкази и фейлетони

— Да организираме здравите сили на ученичеството в па-
риотичен легион и по пътя на физическото възпитание да поведем
борба срещу червената проказа!

ИЗДАТЕЛСТВО НА БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ
СОФИЯ 1967

Легионера: — Чмо стражарь,
ще пръскамъ позиви противъ комуни-
титъ, ела да ме пазишь . . .

АКО НЯМАШЕ ХО

Тома Стефанов

легионерите. Там се на-
се. Ремсистите изпов-
нелегални форми
ученическата млад
ната на народа. Те
по успех и най-при-
легионерите са
и герон на танц-
чо да намери своята

Издателство
на Българската
комунистическа
партия София 196

ШЪТ НА ЯТАКА

НИКОЛАЙ АНДРЕЕВ

нишен кръст. Само туристическото
така поделено между едните и д
имаша подкрепата на ня Бр. 35, 19 октомври 1933 г.
Без да разбира всичко, Господин искрено се
Заслваха се политическите настроения в гим-
нията. Спрекванията с легионерите ставаха
иочести. Шумът, вдигнат в града около кон-
ката на запасните офицери, беше влял допъл-
ноза смелост у представителите на де-
ответствуваха предложението на за-

ИВАН НЕДЕЛЧЕВ

ЗАПИСКИ НА ПЛЕННИКЪ

Костов грубо се мъчи да склони Дочев за нещо. Той
остава обаче невъзмутимо спокоен и отказва с поклащане
на глава. На моменти до мене достигат изразите: „те са
алтъжни“, „ще ги принудим“, „ще ги поставим на място“
Дочев продължава да клати глава непроницаем
ирирам, че той мисли нещо друго и само се прави,
момчетата, за Костов. А може би водачът на легионерите не
одобрява политиката на Костов — Цанков.

Дора се обръща към мене.
— Играете ли покер, господин поручик? Моят прия-
тел — тя ми сочи с очи Костов, като намига при послед-

ДЪРЖАВНО ВОЕННО ИЗДАТЕЛСТВО
СОФИЯ—1961

ВОИН БОЖИЛОВ ЗАЩИТАТА НА НАЦИОНАЛНАТА НЕЗАВИСИМОСТ НА БЪЛГАРИЯ

1944—1947

През юли се разгледа процесът на фашистката легионер-
организация — «център», — създадена през 1945 г. и
от народната милиция през май 1946 г. Главните органи-
на легионерската конспирация поддържаха връзки с вода-
на опозицията и по-специално с Кръстю Пастухов, ко-
сгласил легионери да станат членове на неговата
Освен това легионерите получавали инструкции в кон-
тивната си дейност от бившите членове на американската ми-
в София Вучевич и Храбовски, които им обещаваха подкрепа
и помощ. На среща, състояла се в Рилския манастир между Х-
бовски и един от водачите на легионерския «център», бил от-
делен за център на конспирацията Асеновград пред вид на
говата близост до Гърция. Там била създадена и нелегална о-
ганизация, която очаквала сигнала за започване на дей-
Участниците в тази легионерска конспирация, главно с-
бяха осъдени на затвор. Народната милиция разкри и други
легионерски конспирации в страната.

ДЪРЖАВНО ВОЕННО ИЗДАТЕЛСТВО
СОФИЯ—1963

ДОЙ ПОСЛЕДЕН Кирил Марков

Шом е ясно, не се плашете от легионерите
Тиранията никога не е била вечна.
да кажа нещо много силно на момчетата, за

Генчо Пеняев

АРСО ОВЧАРОВ

Наскоро след пристигането на Арсо в
легионът провежда свой кон-
грес в Пловдив. Разбира се, на този кон-
грес са представени и павликенските ле-
иони. Но ремсистите незабавно разоб-
нават откритата дейност на «забране-
ион» легион. Възползува се от това и ди-
ректорът на гимназията. Изхождайки от
едно министерско постановление, че уча-
да се не могат да посещават политически
онпреси и конференции, той свиква учи-
иленския съвет и изключва делегатите ле-
ионери.

Тези действия срещу легионерите

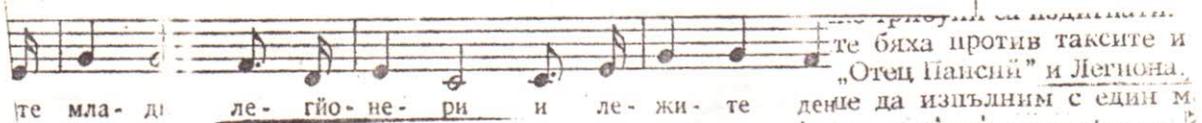
Славчо Георгиев—Станой

Другари на орлите

ационали-
и, бъдещите ратници и легионери. Остро-
мно „Бухалката“ на Воденичарски е осми-
и техни злополучни любовни похождения и

Оптриват и легионера и като
на рамото му, тържествено за-
В името на закона вие сте арест-
Войниците извърнаха глави и се
кого арестуваха. Оми се гневел
Оми се гневел
Оми се гневел

ПЕСНИ
НА БЪЛГАРСКОТО
РАБОТНИЧЕСКО
ДВИЖЕНИЕ
1911-1944

Вий сте млади легионери
 И лежите ден и нощ,
 Ще станете милионери
 От гърба на тоз народ...

Добри Мичев
 канд. на истор. науки

те бяха против таксите и
 „Отец Паисий“ и Легиона.
 дение да изпълним с един м.
 азговор. Аз знаех малко за
 научих нещо, което трудно
 той бил активен легионер!
 ха двата края, в малката
 Гук легионерите и
 ните мазни и дръзки.
 тату съпровождат

Борбите на народното студентство
 начело с БОНСС
 1930 — 1944 г.

РЕДНИК

ГОДОР ДИМ. УЗУНОВ

Товага легионерите организираха провока-
 ция с помощта на полицията. Те нанесоха по-
 кой над Георги Калчев, един от изтъкнатите

1961

ДЪРЖАВНО ВОЕННО ИЗДАТЕЛСТВО
 СОФИЯ

ГЕНО ГЕНОВ — ВАТАГИ И

КАЖИ ИМ
МАЙКО
ДА ПОМНЯТ

Издателство

на Българската комунистическа партия
 София 1964

стрират още един „актив“.
 — Слушайте, бе момчета, легионери ли
 сте, бранници ли стѣ, ваша си работа. Не

Действително хлапаци и каква наглост.
 Аз разбрах, че това са легионерчета, които
 често важничеха, без да има защо, но по-

ТРИФОН БАЛКАНСКИ
 НАШИТЕ ПАРТИЗАНСКИ ПЪТИЩА

симсовата организация в трета девическа и трета м.
 азия, София, и ги насочва в борба срещу фашист-
 изации „Легион“, „Отец Паисий“, „Ратник“ и „Л.
 ега Валентин е душата на читалище „Цар Борис“ и
 анишопа.

ДОБРИ И ЕЛЕНА ДЖУРОВИ

МУРГАШ

ЛИТЕРАТУРНА ОБРАБОТКА
 ОГНЯН БОЯДЖИЕВ

градина чаткаха подковите на жандармските кон
 ката групичка легионери и националисти се отделиха да
 посрещнат царя, който се насочи към тях попрегърбен,
 е разлюпени на гърдите акселбанти. Един от легионери-
 те излезе напред, озърна се, сякаш да види, че не е с
 и започна да говори. „Ване величество! — изрече

ководството в наши ръце. На конгреса обаче присъству-
 ваше и немалка група легионери. Почти цялата плевен-
 ка делегация бе под тяхно влияние и се водеше от водача
 на ученическия легион в града Караманджуков. Той бе
 умел, начетен младеж, запознат и с нашата идеология, при
 това и добър оратор. Негово бе и първото изказване след

ХАРАЛАН РУСЕВ
 ПО СТЪРЪМНИНИТЕ

ха пеша от двореца за театъра. В п.
 ционалистическите и фашистки настроени студенти крещя-
 ха до преграждане: „Ура, да живее царят“. Тази обаче годи-
 на, когато кобургът мина пред строените студенти и ги поз-
 драви, никой не му отговори. На излизане от театъра след
 тържественото събрание само 10—12 легионера извикаха
 „ура“.² Огромната студентска маса гледаше с презрение и
 ненавист платения немски агент. Мълчанието на студент-
 ни голословни мъдrecи и демагози...³ В тоя „съюз“ съ-
 ществуваха различни фракции, като „Устрем“, „Братство“,
 „Хан Крум“, „Хан Омуртаг“ легионери и др., които водеха
 помежду си упорита борба за надмощие. Масата на ака-
 демичната младеж ги ненавиждаше всички. Това най-доб-

ския стол „Народен студент“ на ул. „Цар Шишман“ № 24.
 Когато шайката от ботевисти и легионери започна да хвър-
 ля камъни и да чупи прозорците, столуващите бонсисти, на

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“
 ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС
 СОФИЯ 1966

БОРЧО ОБРЕТЕНОВ
 СЕДЕМНАДЕСЕТА ПРОД

ДЪРЖАВНО
 ИЗДАТЕЛСТВО
 СОФИЯ — 1967

Но тя беше твърде заета с това да се па-
 да дебне. Къде можеше да се сети, че на п-
 сетина крачки лежи и се мереше в нея съ-
 оизи легионер, който организира сбиване
 киносалона, когато гледаха филма „Тракт-
 ти“? Че това е същият фелдфебел-школник,

Преди час той извика в кабинета си Ду-
 едни от водачите на местния легион. Още от
 тата го посрещна с караица.

Любен Георги

като беше набил онзи легионер.
 още да си припомни името му и

София 1964

ВАСИЛ
ВОДЕНИЧАРСКИ

полемиката става бурна. Защитникът
 Марса, един изключен за „любовна авантюра
 легионер, е принуден да се отбранява от въз-
 сите и логиката на Стойко и другарите му.
 — Чуйте — прекъсва ги стрина Мира.

Започна официалната част. Около трибуната се събра
 голяма групичка легионери и ратници, които след свър-
 ване на речите започнаха да пейт една, порицателна песен,
 гневен, че онитите

ГЕНО БОРОВ / ОРЛИ

В „ЛЕГИОНА“ ПРО-
 но комунистите и

Мъжете и жените гледаха с безизразни лица побеле-
 лите от прах каски на моторизираната пехота в танкетите.
 гимназист с легионерска значка на ревера си извика
 праящ глас:

Испания. Нека тържествуват тъмните сили на
 позора, нека безумствуват съдейниците на
 легионера, нека спят непробудно еснафите в
 своите черупки. Те не заслужават нищо пове-

Васил Воденичарски, по-
 грона. Насрещнаги, ние чаках-
 Боян. С плевници в ръце сред

/ Отговоръ на една статия /

Асенъ Николовъ,
Кливландъ, Охайо.

Господинъ Редакторе,

Изненадамъ съмъ, че Вашиятъ иначе добре осведоменъ вестникъ, неточно предава исторически факти помѣстени въ дописката отъ Вашиятъ Бѣлградски кореспондентъ г. РИЧАРДЪ ЕДЪРЪ на тема: СТАНОВИЩЕТО НА БЪЛГАРИТЕ ЯДОСВА ЈУГОСЛОВЦИТЕ. Дописката е помѣстена въ броя отъ 18 II 1968 страница 20 на Вашиятъ вестникъ НЮ ЈОРКЪ ТАЙМЗЪ.

Господинъ Ричардъ Едъръ въ сѣщата дописка тврди, че Санстефанскиятъ договоръ, "който просъществува само нѣколко години даде Македонија и частъ отъ Сърбија на бѣлгарите". Ако направите справка въ всѣка авторитетна енциклопедия ще намерите, че Санстефанскиятъ договоръ, подписанъ на 3 мартъ 1878 година бѣше отмененъ отъ Берлинскиятъ конгресъ на 13 јули 1878 година. Съ други думи той трая 4 месеци и 10 дни, а не "нѣколко години"

Колкото се отнася до даването на "Македонија и частъ отъ Сърбија на бѣлгарите", искамъ най-напредъ да се спра на втората частъ на тврдението на Вашиятъ кореспондентъ. Всички земи дадени на Сърбија отъ Берлинскиятъ конгресъ тогава сѣ били турски територии населени главно съ бѣлгари. Този фактъ е билъ известенъ и на Великите сили, представени на Цариградската конференция презъ 1876 година, които се споразумѣли да създадатъ две автономни бѣлгарски области - Источна и Западна. Въ границите на Западната бѣлгарска областъ сѣ били вклучени Нишъ и Пиротъ. По-късно, следъ като Берлинскиятъ конгресъ ги даде на Сърбија, мнозина бѣлгари отъ Пиротъ и околността напуснаха домашните си огнища въ знакъ на протестъ срещу новия договоръ и се преселиха въ Цариградъ, крайграниченъ градъ въ Западна Бѣлгарија, който бѣше анексиранъ отъ Сърбија презъ 1920 година. Това причини ново разселване, като голѣмъ брой цариградчани напуснаха родния си градъ и се заселиха въ София като образуваха известния за дълго време Цариградски кварталъ. Следъ Втората Свѣтвна война, отъ уважение къмъ маршалъ Тито, софийското правителство смѣни името на квартала и го назова "Петъръ Беронъ". Бѣлградъ се отблагодари като преименува Цариградъ на Димитровградъ.

Шо се отнася до Македонија, всѣки добре осведоменъ човекъ знае, че по народностъ, култура и традиција тя е бѣлгарска. Покойниятъ Уинстонъ Черчилъ, който едва ли може да се обвини въ бѣлгаролюбие, писа следното:

"Угрозата, която се бѣше навесила надъ Сърбија презъ Първата Свѣтвна война и ограничените възможности на Сѣглашението да ја заштити, налагаше и да остане и ако станеше необходимо да бѣде заставено да предаде безспорната зона отъ Македонија /територија разположена югозападно отъ линијата приближително между Кюстендилъ и Охридъ/ на бѣлгарите, на която тя принадлежи расово, исторически, по договоръ и - докато не имъ бѣше отнета презъ Втората Свѣтвна война - чрезъ завоевание. Даже, когато Сърбија издѣхваше по време на първото австријско нападение срещу нея, тя намираше за нужно да остави голѣмъ брой войски изъ бѣлгарските области въ Македонија за да държи въ подчинение мѣстното население".
/Уинстонъ Черчилъ, Свѣтвната Криза, томъ II, страница 485, Скрибнеръ/

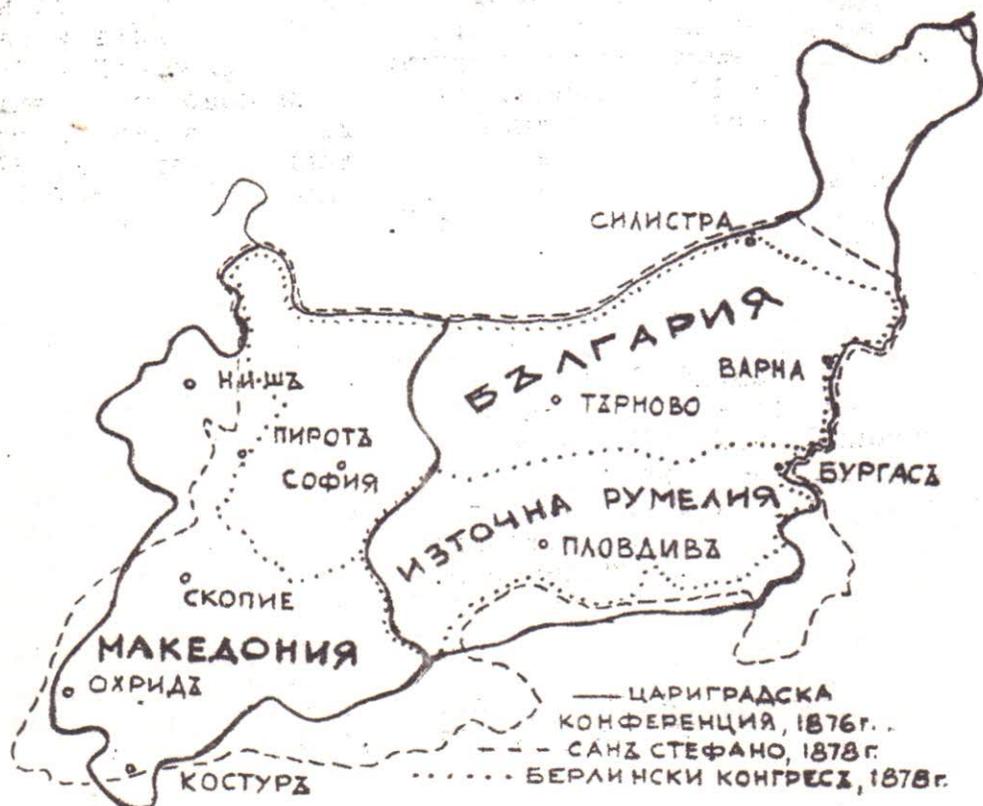
Обаче Българите много добре знаеше, че "Македонските славяни се считатъ български и говорятъ българско наречие", както твърди френския славяноведецъ Професоръ Луи Леже въ "Ла Грандъ Анциклопеди", томъ VIII, страница 401. Сящиятъ ученъ заявява, че следъ като Сърбия видя, че Берлинскиятъ договоръ я лиши отъ Босна и Херцеговина, нѣкои нейни държавници намислиха да потърсятъ компенсация за смѣтка на Македония. Тогава, за удобство, забравиха, че официална Сърбия призна презъ 1867 година Македония, като нераздѣлна частъ отъ общото българско Отечество.

Американскиятъ историкъ Л. С. Ставрианосъ, голѣмъ специалистъ по история на Балканитѣ въ студията си БАЛКАНСКА ФЕДЕРАЦИЯ, където между другото разглежда и готовността на Сърбия за образуване на обединена Сръбско-Българска държава, пише: "За първи пѣтъ презъ 1867 година постигна се съгласие върху планъ за обединена Югославянска държава и официално се възприе отъ Българитѣ и което еднакво важи, че Македония и Тракия бѣха окончателно признати за български земи.

/ "Студии по история на Смитъ Колежъ /на английски/, томъ XXVII, стр 94/.

Политически, днешнитѣ условия не сѣ съвсемъ пригодни за обединена Славо-България. Обаче, тѣ могатъ да се пригодятъ за създаване на по-добра атмосфера, въ която българитѣ отъ Македония да иматъ всички културни права, които да имъ позволятъ да говорятъ и пишатъ български, да пращатъ децата си въ български училища, да се молятъ въ български църкви / първо въздигнати отъ българския князь Борисъ I презъ IX столѣтие и обслужвани отъ свещеници славяни, черковни пѣвци и други, подготвени отъ св. Климентъ, първиятъ български владика /.

Сящитѣ българи отъ Македония да имъ се даде възможность да четатъ български класически произведения и да се сношаватъ на воля съ тѣхнитѣ братя въ България. Едно такова споразумение би извънредно много подобрило българо-югославскитѣ отношения и изобщо би заздравило мира на Балканитѣ.

ГОДЪ ТОПЛИТЪ ГРИЖИ НА

БЪЛГАРСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА ПАРТИЯ И ДИМИТРОВСКИЯ СЪЮЗЪ

ВЪ БЪЛГАРИЯ СЕ ВЪЗПИТАВАТЪ ПРОСТИТУТКИ.

Д-ръ Атанасъ Божиновъ,
Парижъ.

Икономическата политика на слугитѣ на съветския колониализъмъ доведе нашата страна до пълненъ стопански крахъ. Отъ 1944 година насамъ се създадоха условията за дълбоката икономическа криза и инфлация, които все повече се задълбочаватъ. Бушуващата днесъ икономическа криза е следствие на съзнателното пренебрѣгване на националнитѣ ни интереси отъ страна на московскитѣ марионетки. Сламката, за която се улавя днесъ планирано давящата се комунистическа стопанска система е туризъма, стопанския обмѣнъ и помощта на западниятъ свободенъ свѣтъ. Но тази сламка е твърде крехка, конюнктурна и може всѣки моментъ да се пречупи.

Въ тѣзи условия на безперспективностъ, отчаяние и безпътица, които официално се наричатъ "топли грижи на партията и правителството", една по-слабохарактерна частъ отъ младежъта се отдава на престъпления и проституция. Организацията на "Димитровската Младежъ" и люпилня на модерни, социалистически проститутки, които, следвайки примѣра на Централния Комитетъ на Българската Комунистическа партия, начело съ Тодоръ Живковъ, се продаватъ предимно на чужденцитѣ. Но докато партиинитѣ и държавни ръководители проституиратъ нашитѣ държавни интереси въ полза на Съветския Съюзъ, то младитѣ момичета, прилагайки диалектически "социалистическия реализъмъ", се продаватъ за западна валута или за продукти отъ модерния Западъ.

За подробности и факти ще цитираме Кирилъ Яневъ, сътрудникъ на Министерството на Вътрешнитѣ Работи и на весникъ "Поглед" въ София, брой 22, 1967 год.: "когато го запитахъ, какво мислятъ чужденцитѣ за българскитѣ момичета, той ми отговори, че сѣжалявалъ нашитѣ момичета. България била такава хубава страна, а се срещатъ толкова ефтини момичета. За единъ конякъ или чифтъ чорапи..."

"Въ София, заявява другъ чужденецъ, има два ресторанта, "Балканъ" и "Берлинъ". Въ тѣхъ има момичета, които чакатъ да бъдатъ поканени и веднага тръгватъ..."

"Досега съмъ спала само въ три квартира на чужденци. Улицитѣ инумерата изобщо не сѣмъ любопитствувала да видя, защото бѣше тъмно..." така започва своята равна и базстрастна изповѣдь ученичката отъ осми класъ Величка А. предъ милицията. Най-напредъ приятели безъ ликъ, безъ биография, безъ имена. Нѣкакъвъ си арабинъ съ условното име Джанъ-съ него ефтиниятъ романъ е най-продължителенъ, цѣли четири месеца! Съ другитѣ е по-просто, по-кратко и по-дѣлово. "Единиятъ, доколкото си спомнямъ се казваше Моаметъ, а на другитѣ на помя имената". Софийскитѣ "Пигалъ" се затваря въ периметъра на сладкарницата "Кристалъ", ресторантъ "Берлинъ", баръ "Феята" и "Горублянското ханче".

Въ протокола за разпита на Летиция Н. се пише: "Запзнахме се съ двама чужденци. Тѣ отначало ужъ ни питаха за улицата, но после Мери ми каза, че искали да отидатъ съ насъ на ресторантъ. Тръгнахме съ тѣхъ. По пътя въ автомобиля само се смѣехме, понеже не можехме да се разберемъ. Никой отъ насъ не знаеше чуждъ езикъ, а тѣ на говореха на български. Така започнахме този животъ. Но ето, че една заранъ дойде милицията..."

Всичко наистина е базъ претенция. Въ стила на най-баналната схема: запознанство при търсене на непознатъ адресъ, покана за ресторантъ, съгласие следъ късо колебание, усмивки по пътя въ колата. "Първоначално се отбихме до хотелъ "Плиска", а после отидохме на "Лебеда". Стилвата особеностъ на Летиция Н. е номера съ "загубената ржаквица". Въ ресторанта тя винаги си "губи" едната ржаквица и галантниятъ кавалеръ я обезщетява за "загубата" било съ 5, 10 и дори 20 лева. Този номеръ билъ специалитетъ на Летиция.

Подписътъ на Евдокия Е. стрѣ подъ следнитѣ показания въ Милицията:
"Понеже чужденцитѣ се подиграватъ съ моето тѣло, освенъ това, което доброволно ми даватъ, азъ си взимамъ и по нѣкои и другъ левъ. Но най-много до 5 лева, за да не прави впечатление". Евдокия Е. е на 23 години, разведена съ едно малко дете, образование—осми класъ. Тя караули необикновено търпеливо предъ вратитѣ на хотелитѣ и работи главно за долари. Квартиритѣ и се често менятъ, като за последенъ адресъ дава Кожно-венерическиятъ диспансеръ въ Бистрица. И нишо чудно, ако се взематъ подъ внимание изявленията и: "...презъ 1966 година ходихъ съ не по-малко отъ 150 мъже, обаче презъ 1967 подбирахъ само чужденци, и тѣ не бѣха повече отъ 70..."

Добре разбираме безпомощността на наемниятъ комунистически пропагандаторъ да обясни коментира тѣзи явления съ "Моралниятъ кодексъ на строителя на социализма и комунизма". Не ще ги коментираме и ние, защото изнесенитѣ въ вестникъ "Поглед" факти сѣ една банална комунистическа всѣкидневностъ. И надали нѣкои сѣе очудилъ при прочитенето имъ. Ако е имало очудване и възмущение, то е породено отъ премълчаване на истинскитѣ причини за проституцията. Също и за аморалността на проституткитѣ. Трѣбва, обаче, да отбелѣжимъ, че проституцията е толерирана отъ Министерството на Вътрешнитѣ Работи, отъ Държавната Сигурностъ и отъ Комитета за Вътрешна Безопасностъ, които широко използватъ проституткитѣ за шпионажъ и шантажъ на чужденцитѣ, посещаващи страната. По-големата частъ отъ "другаркитѣ на нищта" сѣ рекрутирани всрѣдъ активисткитѣ на Димитровската Младежъ, а по-възрастнитѣ и по-опитнитѣ всрѣдъ партиикитѣ. Тѣзи "ударнички" на комунистическиятъ трудъ, разбира се, се ползватъ отъ голѣми материални облаги отъ страна на Комунистическата партия или отъ държавниятъ апаратъ. Въ "Поглед", комуниста Кирилъ Яневъ даже, не се страхува да възкликне: "Забележете, тѣзи момичета повечето сѣ наши партиики!".

Ето какво пише единъ чужденецъ, американецъ, въ своята популярна книга "Половиятъ животъ задъ Желѣзната завеса" издание 1966 година, за България. Автора е Йосифъ Р. Розенфелдъ и е прекаралъ много месеци въ нашата страна, занимавайки се съ този въпросъ отъ научно гледище.

"Шомъ пристигнахъ на аерогарата, много учтиво ми наложиха една красива и симпатична девойка, която щѣла да бѣде моята преводачка и разводачка. Името и бѣше Даша и говореше много добре английски езикъ. На въпроситѣ ми относно проституцията въ България, тя енергично отказа да има такава, но призна, че "свободната любовъ" не се отрича отъ марксистичниятъ материализъмъ. Две млади момичета съ които автора се е запозналъ и чрезъ две бутилки уиски е развързалъ езицитѣ имъ, разправятъ историитѣ на "тѣхната първа любовъ". Едната била изнасилена отъ директора на лагера, още като била на 15 години, другата се залюбва съ единъ младежъ на еднаква възраст отъ 16 години, началникъ на нѣкаква комунистическа секция. Следватъ още много интересни и жалки признания на български момичета, закърмени съ комунистическата отрова.

Диктатурата на шепя московски лакеи у насъ нанася сериозни поражения върху обществения и мораленъ обликъ на еднанестабилна частъ отъ младежта, повечето отъ която се е поддала на комунистическото влияние. Но голѣмата частъ отъ българската младежъ е вѣрна на националнитѣ традиции на нашиятъ народъ, на заветитѣ на нашитѣ възрожденци. Именно тази младежъ е въ челнитѣ редици на борцитѣ противъ комунистическата тирания и се бори съ всички сили съ съветския империализъмъ и неговитѣ агенти.

ЕМИГРАНТСКА БИБЛИОГРАФИЯ.

ЗАГАДЪЧНАТА СМЪРТЪ НА ЕДИНЪ ЦАРЬ, отъ Старашимиръ Белфегоровъ. Издание на "Млада България", печатно, на френски съ множество снимки, Мюнхенъ 1967 година.

Автора на книгата изнася факти отъ живота на Царь Борисъ III и специално съждения и логични заключения за Неговата мистериозна кончина—едно събитие съ най-трагични последици за българския народъ.

Хипотезата за естествената смъртъ е отхвърлена, като заключение на медицинскитъ експерти. Разпространенитъ слухове, че Царь Борисъ III е билъ убитъ отъ агентитъ на Третия Райхъ презъ време престоя Му въ Германия съ неоснователни поради фактитъ, че веднага следъ връщането Му отъ срещата съ Хитлеръ на 16 VIII 1943, на другиятъ денъ Той, Князь Кирилъ и други Негови приятели правятъ екскурзия до върха Мусала на Рила. Снимка отъ тази екскурзия свое- временно бѣ публикувана въ вестикъ Зора.

На 23 VIII Той и Царската фамилия се завръщатъ въ София и същата вечеръ Царь Борисъ III у билъ на вечеря при единъ посланикъ, където вѣроятно се е есервирала ефикасна азиатска отрова, като на другия денъ Той пада тежко боленъ.

Автора заключава, че Царь Борисъ III е билъ ликвидиранъ отъ агентитъ на Съветското Н.К.Д.В., които години наредъ си се опитвали да сторятъ това: при Арабаконакъ, агентата въ "Св. Недѣля" и пр. Сталинъи неговитъ послушници виждаха въ Неговото лице единствената личностъ, която можеше да спре пътя на комуниститъ презъ България. Царь Борисъ III, опрянъ на любовта на народа, се е готвилъ вече да сключи примирие съ Съединенитъ Шати и Англия.

Тѣзи, които нахлуха въ България на 9 септември 1944 година, едва ли щѣха да могатъ да направятъ това, ако Царь Борисъ бѣше живъ и народа Му не бѣше още въ война са Западнитъ Сили. Ясно е, въ чий интересъ е било премахването Му отъ политическата сцена въ тѣзи бурни времена!

БОРБА.

С К Р Ъ Б Н И В Е С Т И .

Съобщаваме съ горестъ на всички български емигранти по цѣлия свѣтъ, че голѣмиятъ български общественникъ, патриотъ и радателъ на еврейскитъ животъ

ХАИМЪ КАЛЕВЪ

почина въ Милано на 86 година. Покойниятъ бѣ съпругъ и вдъхновителъ на нашата всеизвестна писателка г-жа Рене Калева-Долска. Внукъ на Елизиеръ Калевъ, върховенъ съдия въ Пловдивъ презъ турско време, който е смѣкналъ много български възстаници презъ Оприлското възстание. Покойниятъ г. Калевъ бѣ изгоненъ отъ комуниститъ отъ България и той като емигрантъ живя и почина също съ надеждата че отново ще види Родината си свободна.

Богъ да го прости!

БОРБА.

На 26 III 1968 почина въ Римъ голѣмиятъ български патриотъ, славниятъ борець за свободата на Македония, видниятъ общественникъ, писателъ и политикъ

АСЕНЪ АВРАМОВЪ

Покойниятъ отъ дълги години бѣ посвѣтилъ живота си за свободата на своето двойно поробено Отечество Македония, като не жалеше сили да организира било въ България, било въ чужбина свойтъ сънародници за тази борба.

Българскиятъ народъ и специално македонскитъ българи тубятъ въ неговото лице единъ най-преданъ синъ на България и единъ вдъхновенъ борець за нейната свобода.

Богъ да го прости!

БОРБА

ХУМОРА ВЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА .

БУТЕ МИСЛИ КАКЪ ДА ИЗМИСЛИ НОВЪ ЕЗИКЪ И ИСКА СЪВЕТЪ ОТЪ СПЕЦОВЕТЪ.

Писмо до етилѣгентните, дека изнамеруватъ нови язици у Скопѣ.

Браќа скопени, що я редите дунята у вашио мемлекетъ,

Многу че ви се молиме, некако да ни помогнете, та и ние да не си думаеме, како маќа ни е учила, а како васъ по купечки и курортно. Сакаме да си издокараме нашитѣ лакърдии по-арно, а не како се разправяме у село и у меаната, дека окаме, та сите знаятъ дека сме ние, а не ябанджи.

Те, вие сте башъ учени и знаете кое как е, па ете, затова да ви тражине и ви пращаме како се прави новъ јазикъ. Многу ли е заамето? А масрафо? Сакънъ да не помислите оти че сме батакчи! Ния че си платиме, ако сме голи като пицолѣе ама борчлии никога никому не сме. Се отъ насъ е минало, та ете затова многу не е остало!

Ј да видиме сега како че е. Ния сме грамотни сите и ја и Буте и неговата женка Менка, па ишурейка му Тренка. Оно не е за фалба, ама иние сме отъ Ынтелѣгенцията. Ј като бехъ у аскеро, онъ, ветвебело като окне: "Ј бре Буте, каже като какъвъ чиякъ е този Иванъ Вазовъ?". А ја му речемъ: "Е па оно, онъ е нај-голѣми писаръ на Бѣлгария, госинъ велдвобелъ!". После онъ праща Буте: "Ти бре шопе, ја кажи, оти живеешь?". "Па сакамъ да видимъ како че стане!". А онъ ветвебело се уцърви, каток че си го фаналъ че бере царевица у чужда нивѣе. "Бря, маќа, па много знаете бре, цели вилосови сте.". "Е, тетаквие сме, госинъ велдвобелъ, оно си е отъ унетре подкаруе, Божа дабра, що да чинимъ!".

Гледај ти како се отплеснахме отъ вѣпросо за јазико. Ј, като думама по нашенски, па си окама оно нашето е отъ простотия. Гледај, ти го скопениѣ, како си измисльили новъ јазикъ, та и нихнитѣ родни браќа не можъ ги разбра.

Тя ја викама, оти ако сте согласни, ние да го викаме јазика нашъ не како сега шопски, а по-издигнато и по-курортно и по ѱ танго да бие, да речемъ шопландски. Тогај и ние че станемъ отъ голѣмото добрутро, и на насъ капа че ни клатятъ. Сега зоро е како да го измисльиме новио јазикъ, та ни маќа, ни баца ни родни браќа да не можатъ да ни разбра. Кажете, браќа скопене, вие сте по-мурафетлии.

Ния се надаме дека аберъ че ни пратите и окнете арно ли сме намислили да се согласиме и ния како васъ за новъ мемлекетъ сосъ национално настроение и дѣржавно построение, а още и съ аспирации лакъ дисувани на нашъ сопственъ лѣтѣратуренъ уригналенъ јазикъ, цинкулиращъ и муниципалъ се отъ тирантитѣ шофенисти, дека сакатъ само да диктуятъ на народо.

А сосъ здравѣе!

За ордията на новио
Шопландски јазикъ,
подписали: Буте и Буте,
отъ дѣржавата Драгалевци.

"Бѣлгарскиятъ народъ съ вѣодушевение стои задъ своя водачъ другаря Тодорѣ Живковѣ....". /Изъ комунистическата бѣлгарска преса/.

Тодорѣ Живковъ прави инспекция на луднитѣ въ Бѣлгария. Месеци преди това лудитѣ ги трениратъ съ вдигнатъ лѣвъ юмрукъ да викатъ: "Здравей, другарю Живковъ!". При посещението му всички ентусиязирано го поздравяватъ, само единъ човѣкъ се свилъ въ ѱгѣла и мълчи. "Сигурно, този е неизлѣчимо боленъ" пита Живковъ придружавашитѣ ги лица. "Не, той е пазача на лудитѣ", му отговарятъ.
